

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 4 (20) грудень-лютий 2013/2014

Є БІЛЬШЕ ТОГО, ЩО НАС ЄДНАЄ,
НІЖ ТОГО, ЩО РОЗДІЛЯЄ *(бл. Йоан XXIII)*

2 СВЯЧЕННЯ ДІЯКОНАТУ В
КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

12 БЛАЖЕННИЙ ДЖОН ГЕНРІ
КАРДИНАЛ НЬЮМЕН

18 СПІЛЬНОТА
ТЕЗЕ

2 СВЯЧЕННЯ ДИЯКОНАТУ

Тридцятого листопада в катедральному храмі святих Апостолів Петра і Павла у Кам'янці-Подільському відбулись свячення Дияконату. Урочисту Службу Божу очолив

єпископ-ординарій Кам'янець Подільської Дієцезії Леон Дубравський. Про це свято всієї Церкви читайте в рубриці «Важлива подія»

4 ЮВІЛЕЙНИЙ 20-ИЙ НОМЕР ГАЗЕТИ «ГОЛОС СЕМІНАРІЇ»

Дорогі читачі газети «Голос Семінарії»! Сьогодні перед Вами ювілейний 20-ий номер нашої газети. Хочемо поділитися з Вами цією радістю. Адже знаємо, що багато людей охоче читають нашу семінарійну газету. Ми працюємо для Вас і Вашого духовного збагачення. Людина в сьогоденному світі потребує розуміння своєї віри, тому в нашій газеті ми стараємося висвітлювати найрізноманітніші теми, які допоможуть розвивати Вашу віру.

14 ЕКУМЕНІЗМ – ОБОВ'ЯЗОК ХРИСТІАНСЬКОГО СУМЛІННЯ

Що таке екуменізм, участь Католицької Церкви в цьому русі та інші питання, пов'язані зі справою єдності християн читайте в

рубриці «Розмова з...». Своїми знаннями на цю тему з нами поділився професор нашої семінарії о. Єжи Курцек.

18 РІЗДВО ГОСПОДНЄ

Різдво – це найпрекрасніше свято дитинства. Воно завжди асоціюється з прикрашеною ялинкою, гарним вертепом, спільною святковою

вечерею, зі співом колядок та нічною Божою Службою. Це урочистість, якою Церква згадує прихід на землю нашого Спасителя Ісуса Христа. В рубриці «Літургійний Рік» зможете дізнатись про історію та розвиток святкування урочистості Різдва Господнього.

20 ТАЇНСТВО ЄЛЕОПОМАЗАННЯ

Це таїнство відоме з ранніх часів Церкви. Апостол Яків у своєму посланні говорить: «Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи учинив, вони йому простяться» (Як 5, 14-15). Про Таїнство Єлеопомазання в рубриці «Стежками Літургії».

24 МОЄ ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНСТВА

Думаю, що покликання задумане Богом перед віками, а ми відкриваємо його в певний момент. Коли мені було двадцять років, я вперше опинився біля вівтаря у якості міністранта... Роздумами про своє покликання з нами поділився о. Януш Марія Анджеєвський. Детальніше – в рубриці «Моє покликання».

Наша редакція (нижній ряд): кл. Ростислав Грабовський, кл. Мирослав Войцехівський, кл. Денис Сікорський, кл. Роман Каноншен, кл. Олег Байдацький, дк. Віктор Мазур, кл. Петро Константинов (немає на фото), (верхній ряд): кл. Євген Фізер, дк. Олександр Бурмістров, кл. Сергій Полшук, кл. Вадим Здоров

МИРУ ВАМ ТА ЛЮБОВІ!!!

Кожен номер газети – це наша можливість свідчити про Ісуса Христа. Тому ми, семінаристи, з радістю виконуємо цю можливість і намагаємося якнайкраще виконувати свої завдання. Перед Вами черговий номер газети «Голос Семінарії». Як бачите, наша газета, крім подій семінарійного життя, ставить перед читачем низку статей, які допоможуть поглиблювати віру в Бога і виконувати Його волю на щодень. Крім тем релігійного характеру, в нашій газеті Ви зможете дізнатися про історію та сьогодення різних парафій (в цьому номері – про парафію св. Архангела Михаїла, м. Дунаївці) в рубриці «моя парафія», про дорогу покликання різних священників у рубриці «моє покликання», про свята та урочистості, які переживаємо протягом року в рубриці «Літургійний Рік», наші дорогі міністранти можуть вдосконалити свої знання для кращого міністрантського служіння читаючи рубрику «Сторінка міністранта». Також наші семінаристи – це творчі люди, тому їхні малюнки чи вірші можна знайти в рубриці «наша творчість».

Кожен номер «Голосу Семінарії» присвячений конкретній темі, яку семінаристи намагаються якнайкраще висвітлити і передати людям, що саме Бог говорить через Свою Церкву в цьому питанні. Дивлячись на нашу Україну, бачимо християн різних конфесій: католики Латинського та Візантійського обрядів, православні Київського та Московського Патріархатів, різні протестантські течії... Питання єдності християн на наших землях дуже важливе. Роздумуючи над цим питанням і вивчаючи в семінарії та-

кий предмет як Екуменізм, ми вирішили присвятити новий номер «Голосу Семінарії» саме цій проблематиці.

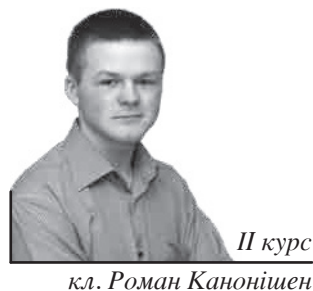
Не менша радість для нас – випуск в світ ювілейного 20-ого номеру нашої газети. Тішимося, що нашу газету читають і люблять багато людей. Саме це додає ентузіазму продовжувати і розвивати цю справу. Велике Вам спасибі, Дорогі Читачі, за молитовну та фінансову підтримку. Ми молимося за Вас. Хочу також висловити особливу подяку о. Олегу Жаруку та кл. Ростиславу Грабовському – колишнім головним редакторам, які «піднімали на ноги» нашу газету. Завдяки їм Ви сьогодні бачите газету в такому вигляді, як вона є. Нехай добрий Господь винагородить Вас за таку велику працю і внесок у розвиток часопису. Не меншої подяки заслуговують всі члени редакції, які сумлінно виконують (або виконували колись) свої обов'язки. Миру Вам та любові!

Різдво... На одній катехизі я запитав у дітей: «коли Різдво?». Вони відповіли мені: «Тоді, коли Новий Рік...» Спочатку я був дуже здивований такою неочікуваною відповіддю, але, обміркувавши добре таку відповідь, знайшов у ній сенс. Бажаємо Вам, щоб це Різдво не було таким, як щороку, а стало справжнім новим роком Вашого життя. Змінюймо себе, бо Господь цього хоче!

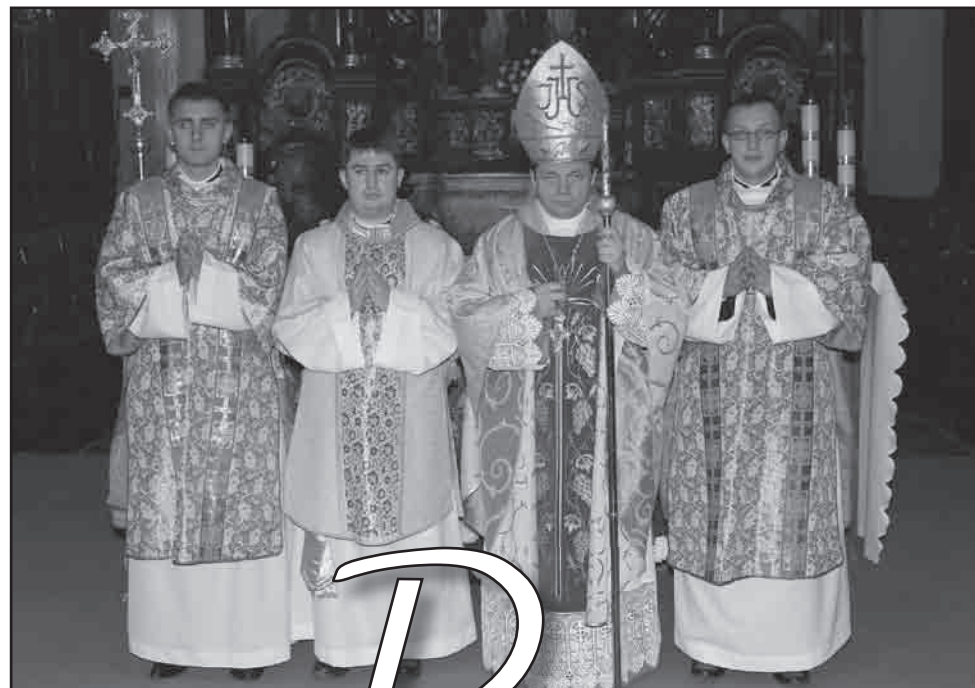
від імені редакції
Євген Фізер
головний редактор

«НЕМАЄ ПРАВДИВОГО ЕКУМЕНІЗМУ БЕЗ ВНУТРІШНЬОЇ ПЕРЕМІНИ» (Бл. ІОАН ПАВЛО ІІ).

II курс
к.л. Роман Канонішен

СВЯЧЕННЯ ДИЯКОНАТУ

На найнижчому ступені ієрархії у Церкві перебувають диякони, на яких покладають руки не для священства, а для служіння. Під час свячення на диякона покладає руки лише сам єпископ, виражаючи таким чином те, що диякон особливо зв'язаний з єпископом у завданнях свого служіння. Обов'язок дияконів – допомагати єпископам

і священникам під час звершення Євхаристії, роздавати Святе Причастя, асистувати під час Таїнства Подружжя, проповідувати Євангеліє, відправляти похорон, уділяти Таїнство Хрещення та віддаватися різним послугам милосердя. 30 листопада в катедральному храмі святих Апостолів Петра і Павла у Кам'янці-Подільському

відбулись свячення Дияконату. Урочисту Службу очолив єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської Дієцезії Леон Дубравський. З ним співслужили отці-вихователі та професори Вищої Духовної семінарії на чолі з ректором – отцем В'ячеславом Грумницьким та священниками нашої дієцезії. Нововисвяченими дияконами стали: Бурмі-

стров Олександр (парафія св. Фаустини, м. Городок), Лучинський Микола (парафія Пресвятої Трійці, м. Хмільник) та Мазур Віктор (парафія Воздвиження Всечесного Хреста, м. Іллінці). Від імені всіх семінаристів та професорів хочу побажати їм Божих благодатей, заступництва Матері Божої та опіки Святих Покровителів.

дк. Олександр Бурмістров

дк. Микола Лучинський

дк. Віктор Мазур

ПОТРІЙНЕ СВЯТО для нашої МАТІНКИ

I курс
к.л. Денис Сікорський

Згідно з традицією Церкви сутана слугує для вирізнення з-поміж інших людей тих духовних осіб, які проголошують Євангеліє своїм словом і вчинками. Носити сутану – велика відповідальність, тому її приймають після того, як пройдуть певну вступну формацію.

У нашій дієцезії семінаристи перший раз одягають духовний одяг в день Урочистості Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії, навчаючись на III-ому курсі Духовної Семінарії.

Як і кожний семінарист, наші брати Пацьора Микола (з парафії Святої Анни, м. Бар), Чулаєвський Леонід (з парафії Пресвятої Трійці, м. Хмільник) та Байдаць-

кий Олег (з парафії Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії, с. Мурафа) розпочали підготовку до цієї відповідальної події ще на першому курсі. Духовною вершиною приготування стала поїздка до Матері Божої Ченстоховської (Польща), а також день зосередження, що пройшов у ВДС під керівництвом отця Ришарда Федерчика.

Посвячення сутан семінаристів III курсу

Уже зранку, 9 грудня, у семінарії відчувалася святковий настрій. До семінаристів прибували рідні та близькі. Урочиста Служба Божа відбулася о 12:00 в каплиці нашої семінарії. Головував на ній єпископ-помічник Кам'янець-Подільської дієцезії Радослав Змітрович. Отець-єпископ нагадав усім присутнім про важливість сутани у житті духовних осіб, а також заохотив усіх присутніх до молитви за семінаристів.

Після Святої Меси відбувся традиційний шведський стіл. Потім «новооблачені» святкували з гостями, які до них приїхали. А всі наші семінаристи мали змогу розділити радість цієї урочистості з Миколою, Олегом і Леонідом одразу після вечері за спільним солодким столом.

Але і на цьому свято не закінчилося, адже у цей день IV-й курс підготував для всіх вихователів, семінаристів і працівників семінарії чудовий веселий вечір Святого Миколая. Сміх і радість лунали по всій семінарії. Закінчився цей день спільною молитвою «Під твою милість...» та співом Суплікації за спокій і мирне розв'язання ситуації у нашій країні.

Ювілейний 20-ий номер газети

«Голос Семінарії»

Дорогі читачі газети «Голос Семінарії»! Сьогодні перед Вами ювілейний 20-ий номер нашої газети. Хочемо поділитися з Вами цією радістю. Адже знаємо, що багато людей охоче читають нашу семінарійну газету. Ми працюємо для Вас і Вашого духовного збагачення. Людина в сьогоднішньому світі потребує розуміння своєї віри, тому в нашій газеті ми стараємося висвітлювати найрізноманітніші теми, які допоможуть розвивати Вашу віру. Свою роботу ми робимо з радістю і великою любов'ю до всіх читачів. А зараз декілька слів з історії виникнення нашого часопису. Розпочалося все в 90-ті роки, коли виникла семінарія. Однак потім довгий час газета не видавалась. У 2008 році видання часопису було відновлено і він почав свою мандрівку парафіями Кам'янець-Подільської дієцезії і не тільки. Завдяки підтримці ректора о. Вячеслава Грумницького, а також бажанню семінаристів брати активну участь в розвитку газети, вона набирає обертів і постійно вдосконалюється. Ініціатором відновлення семінарійної газети став кл. Олег Жарук (тоді навчався на III курсі), йому допомагали: кл. Ростислав Кримський і кл. Сергій Ленчук. Протягом двох років кл. Олег був головним редактором газети. З 26 березня 2010 року до зими 2012 року обов'язки головного редактора виконував кл. Ростислав Грабовський. Склад редакції постійно змінювався, тому що семінаристи закінчують семінарію і покидають її стіни, стаючи священниками Христа. Проте досвід, набутий у роботі над газетою, приносить добрі плоди в душпастирському служінні. Члени редакції постійно моляться за читачів «Голосу Семінарії» та її добродіїв. На сьогоднішній день редакція складається з 11 семінаристів. Декілька слів про кожного з них: →

Ім'я та прізвище: Євген Фізер
Парафія та місце проживання: Внебовзяття Пресвятої Діви Марії, м. Свалява
Курс в семінарії: V
В редакції газети: з 2010 року
Функція в редакції: головний редактор
Рубрика в газеті: слово редактора, на тему
Функція в семінарії: церемоніймейстер
Життєвий девіз: Те, що робиш — роби добре!

Ім'я та прізвище: Петро Константинов
Парафія та місце проживання: Христа Царя Всесвіту (Виставка), м. Хмельницький
Курс в семінарії: IV
В редакції газети: з 2010 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: Стежками Літургії
Функція в семінарії: віце-церемоніймейстер, книгар
Життєвий девіз: Barba philosophum non facit (борода не робить філософом)

Ім'я та прізвище: Олександр Бурмістров
Парафія та місце проживання: парафія Св. Фаустини, м. Городок
Курс в семінарії: VI
В редакції газети: з 2008 року
Рубрика в газеті: Літургійний рік
Функція в редакції: член редакції
Життєвий девіз: Не шукай любові, а люби!

Ім'я та прізвище: Олег Байдацький
Парафія та місце проживання: Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії, с. Мурафа
Курс в семінарії: III
В редакції газети: з 2012 року
Функція в редакції: відділ розповсюдження
Рубрика в газеті: між іншим
Функція в семінарії: спортивний, віце-комп'ютерний, квітничий
Життєвий девіз: «Щастя подібно метелику. Чим більше ловиш його, тим більше воно вилітає. Але якщо ви перенесете свою увагу на інші речі, воно прийде і тихенько сяде вам на плече»

Ім'я та прізвище: Віктор Мазур
Парафія та місце проживання: Щечесного Хреста, м. Ілліці
Курс в семінарії: VI
В редакції газети: з 2008 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: Слово Папи

Ім'я та прізвище: Роман Канонішен
Парафія та місце проживання: с. Михайлівка
Курс в семінарії: II
В редакції газети: з 2013 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: важлива подія
Функція в семінарії: віце-кантор

Ім'я та прізвище: Ростислав Грабовський
Парафія та місце проживання: Христа Царя Всесвіту (Виставка), м. Хмельницький
Курс в семінарії: річна практика
В редакції газети: з 2008 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: про Церкву
Життєвий девіз: «Вимагайте від себе, навіть коли інші від вас не вимагають» (бл. Іван Павло II)

Ім'я та прізвище: Денис Сікорський
Парафія та місце проживання: Христа Царя Всесвіту (Виставка), м. Хмельницький
Курс в семінарії: I
В редакції газети: з 2013 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: семінарійне життя
Життєвий девіз: дев'яносто дев'ять — це не сто

Ім'я та прізвище: Сергій Поліщук
Парафія та місце проживання: Успіння Пресвятої Діви Марії, м. Одеса
Курс в семінарії: академічна відпустка
В редакції газети: з 2011
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: Дорога досконалості
Життєвий девіз: Castis omnia casta (Чистим, все здається чистим)

Ім'я та прізвище: Мирослав Войцехівський
Парафія та місце проживання: свв. Апостолів Петра і Павла, м. Кам'янець-Подільський
Курс в семінарії: I
В редакції газети: з 2013 року
Функція в редакції: член редакції
Рубрика в газеті: сторінка міністранта
Життєвий девіз: краще вмерти, ніж згрішити (св. Домінік Савіо)

Ім'я та прізвище: Вадим Здоров
Парафія та місце проживання: с. Мушкунтин
Курс в семінарії: IV
В редакції газети: з 2011
Функція в редакції: фотограф, член редакції
Функція в семінарії: віце-каплічник, фотограф
Життєвий девіз: «Будьте святі, бо святий Я, Господь» (Лев 19,2)

храм св. Михаїла Архангела в Дунаївцях

Земля багата вірою

Одного разу в домі Милосердя одна бабуся запитала мене: «Вадімчик, а скільки в нашому районі костьолів, бо я півночі рахувала і порахувати не змогла?». На це запитання бабці я потиснув плечима: «не знаю, пані Броню». Почали рахува-

ти: бабуся називала, а я загинав пальці. Вийшло сімнадцять. Ого, а дунаївецька земля справді багата вірою! Тому, дорогі читачі, хочемо представити вам одну з таких «багатих» парафій, – парафію святого Архангела Михаїла міста Дунаївці.

IV курс

к.л. Вадим Здоров

Історія дунаївецької парафії – багата та цікава. Старі люди розповідають легенду про те, як вельможна пані мандрувала По-

діллям у власній кареті зі слугами і заблукала серед лісів. Після численних блукань замучені по дорожні виїхали перед містечком Дунаївці. На знак порятунку Богові ця ж пані зафундувала будівництво дунаївецького храму. Правда чи ні, не знаємо, – легенда. А ось історичні джерела говорять, що дунаївецький храм було збудовано за сприянням панів Конєцпольських та зі згоди

кам'янецького єпископа Павла Волуцького у 1639 році. Старий храм у Дунаївцях носив назву святого Михаїла Архангела і знаходився на території сучасного хлібозаводу. У 1810 році був відремонтований та оновлений: стіни прикрашали ікони пензлів відомих італійських художників. За розпорядженням єпископа, який піклувався про освіту людей, в 1812 році відкрилася пара-

МОЯ ПАРАФІЯ

фіяльна школа. Згідно з розповідями очевидців, храм св. Михаїла, був менший від нині діючого храму, але завдяки розташуванню на узвишші його було видно здалеку. Його високе приміщення зі склепінчастим верхом, вузькими видовженими вікнами оточувало невелике подвір'я, огорожене кам'яним муром. Біля входу, зліва за брамою, знаходилася дзвіниця із чотирма дзвонами. За храмом – дім священика та криниця. Вівтар – дерев'яний, різьблений, прикрашений 12 свічками. Під час богослужіння грав орган та співав парафіяльний хор. Настоятелем дунаївецького храму на поч. ХХ ст. був о. Фортунат Рачковський, магістер теології. Пізніше разом з настоятелем своє служіння розпочав о. Ян Матусевич. Однак праця молодого вікарія не була тривалою – в 30-х роках його заарештували, і відтоді про нього нічого невідомо. А сам храм був зачинений і розібраний. Багато віруючих репресовано. Незважаючи на перешкоди, люди потайки збирались по домах, щоб молитися Розарій. Також парафіяни відвідували інші діючі храми, хрестили дітей, самі сповідалися та приступали до Святого Причастя. Проте люди хотіли, щоб до їхньої парафії повернувся священик, і робили для цього все можливе. І завдяки старанням віруючих у 1980 році працю в Дунаївцях розпочав о. Юзеф Чоп. Відсутність святині не злякала нового настоятеля, тому о. Юзеф розпочав будівництво на старому кладовищі. А дозвіл на будівництво значними зусиллями отримали члени парафіяльної двадцятки. Святиню зводили всі разом, кожний допомагав чим

міг. Через п'ять років жителі містечка могли радіти новим храмом, який отримав назву зруйнованого – св. Михаїла Архангела. Святиню урочисто освятив єпископ Ян Ольшанський. Цікаво, що історія Дунаївців знає про існування ще одного храму. У ньому до 1830 року працювали брати капучини, але після заборони їхньої діяльності в Російській Імперії вони покинули містечко, а їхня святиня була передана православним, і нині діє як храм Української Православної Церкви. Після о. Юзефа на парафію прийшли служити інші священики: о. Марек Бзінковський, о. Богдан Михальський, о. Станіслав Кшишковський, о. Петро Гідзель, о. Богуслав Бембелік, о. Владислав Халуп'як, о. Юрій Малецький, о. Євген Томчаковський.

ДАВАЙТЕ ПОМІЧАТИ ПЕРЕДУСІМ ТЕ, ЩО Є ДОБРОГО В ІНШИХ ЛЮДЯХ, ДАВАЙТЕ РАЗОМ ВДИВЛЯТИСЯ В ЛЮДЕЙ, ЯКІ БУЛИ І Є БАГАТИМИ ВІРОЮ, І В ЦЬОМУ ЇХ НАСЛІДУВАТИ

Зараз в Дунаївцях служать четверо священиків: настоятель о. Павло Гончарук та вікарії – о. Олександр Оріховський, о. Віталій Розовський і о. Валентин Розгон. Також активну участь у парафіяльному житті беруть сестри Францисканки Місіонерки Марії. Сьогодні до парафіяльної спільноти належить 1300 практикуючих вірних, близько 700 з них належить до 46 спільнот! Також у парафії існує: 22 Ружі, які зустрічаються та виконують різ-

ні служіння, спільнота Матерів Молитви, Маргаритки (особи, які моляться за священиків), Леґіон Марії, третій орден святого Франциска, 10 кругів Домашньої Церкви, Віднова у Святому Дусі, Рух Світло Життя, група, яка молиться за душі в чистилищі... Музична частина молоді створила свій християнський гурт Іс5(п'ять друзів Ісуса). Учасники гурту радують своєю музикою всіх охочих, та ще й, якщо захочеш, тебе навчать грати. Неймовірно, але лише Рух Домашньої Церкви виник з ініціативи священиків, інші спільноти – з бажання мирян. Також при парафії служить 15 світських катехитів, організована кухня Карітас для потребуючих. Сміливо можна сказати, що дунаївецькі парафіяни – люди відкриті та працюючі. Четвер для парафіян св. Архангела Михаїла – особливий, бо протягом усього дня в храмі адорація. І, може, святиня і не розходиться по швах від кількості людей, але є можливість у вільну хвилинку зайти, помолитися, побути з Господом. Мабуть, оті репресовані католики разом з о. Яном стали мовби насінням для тих, які вірують нині. Чудовим прикладом для нас усіх є дружні стосунки католицьких священиків та служителів інших християнських конфесій: православних та протестантів, а єднає їх одна мета – спільна молитва та дружнє спілкування. Вже закінчився рік віри, оголошений папою Бенедиктом XVI, але наше життя продовжується. Тому давайте помічати передусім те, що є доброго в інших людях, давайте разом вдивлятися в людей, які були і є багатими вірою, і в цьому їх наслідувати.

Святий Дух

і Церква

ПРОДОВЖЕННЯ

духовний
отець

о. Станіслав Козьол

Аколи прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, – казатиме, і що має настати, – звістить вам. Він прославить Мене, бо візьме з Мого та й вам сповістить. Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить (Йн 16,13-15).

Дух Правди, який почує та сповістить... Будемо безустанно пізнавати Господа, протягом всієї вічності, любити Його якомога більше, а тут... Святий Дух дає нам пізнати Ісуса, бо Він є Правдою. Те, що знаємо, тому що почули, стане в нас істинним життєдайним знанням, що родиться з плідної любові. Ми будемо знати все, що ми повинні знати. Святий Дух не вважає нас

смітниками, щоб наповнювати всілякими непотрібними цікавинками та нашими бажаннями. Ми пізнаємо Христа і підемо за Ним, почуємо Його голос, зрозуміємо прагнення Його волі, будемо жити тільки благодаттю Любові... Ми будемо

ДУХ СВЯТИЙ МОЖЕ ПОБОРОТИ БУДЬ-ЯКЕ ЗЛО, І ТЕ, ЩО ОТОЧУЄ НАС, І ТЕ, ЩО ХОВАЄТЬСЯ В НАС – НАШІ СЛАБКОСТІ, КОТРИ НЕ ПОДОБАЮТЬСЯ БОГУ, І ТЕ ЗЛО, КОТРЕ Є НАЙБІЛЬШИМ

дуже здивовані, бо побачимо, що світ помирає в страху, вбиваючи себе гордістю, пустослів'ям, безпідставним страхом... і будемо мати силу, щоб віддавати своє життя за цього світу.

Дух Правди, котрий прославить Ісуса і сам буде прославлений – як див-

но, навіть шокує це звучить. Бо що ж є Божественним Прославленням? Ним є людина, яка живе. Це означає, що Святий Дух дає нам пізнати Божу славу так, як дав пізнати трьом апостолам на горі Преображення. Славу Нашого

Господа він дає нам пізнати як щось, до чого ми постійно прямуємо і чого прагнемо. І це буде тісно пов'язано з нашою славою. Він бо знає нас зараз, знає і те, яким щодо нас є віковичний Божий план, Він знає, яка слава приготвлена для нас на вічні часи. Ніхто не змо-

же відібрати її від нас. Відносно цього ми себе абсолютно не знаємо. Все, що ми знаємо, і що є нашим життям, є чимось неповноцінним, незавершеним. Він дає життя в незвичайному подиві. Те, що тепер єднає нас з Ісусом, і наскільки ж малим (весь час малим) воно є, колись перемишляється і буде цілковито єднати нас з Ним.

Святий Дух... чим більше прислухаємося до слів Ісуса, який хотів якомога швидше обдарувати нас Ним... і чим більше ми перебуваємо на молитві, а особливо в адорації, вдивляючись в любов з любові і перебуваючи в присутності Любові, тим краще розуміємо, чому Він є Невидимим Богом. Він є Ним, тому що Його велич і краса перевищують усі можливості нашого пізнання. Ми б

померли від радості і подиву, якби Він дав нам пізнати хоча б трохи своєї невидимості. Ми будемо намагатися пізнати Його протягом всієї вічності в безустанному подиві.

Він переконує світ – це ще один важливий Його аспект, котрий з одного боку непокоїть своєю могутністю, а з іншого захоплює своєю покорюю та ніжністю... Переконує, не роблячи нічого, щоб примусити, шануючи нашу свободу – а кожний з нас добре знає, якою вона є і чого вона варта, бо ми – залякані, хворі, грішні, слабкі і смертні. А Він є з нами від самого початку, від сотворення світу. І страждає разом з нами – і ще більше з усім сотвореним. Він ширяє над водами, Він ставить кордон водам – не дозволяє злу відійти ні на крок від виконання Божої волі. В

Ньому про Бога можна сказати, що Він є для нас чистим Співчуттям. Як же сильно ми можемо довіритися, бо ж пам'ятаємо, що сталося, коли Мойсей вів увесь народ через пустелю. В усьому тлумі знайшлися його особливі «фанати» в особах Корея і Авірона. Ці двоє завжди противилися Мойсеєві, завжди критикували його. І врешті-решт бунт спалахнув так, що їхнє богохульство перейшло всяку міру, і тоді Мойсей заповідав їм як покарання незвичайну смерть. Після цього земля відчинилася і позолотила Корея і Авірона та всю їхню зграю. Дух Святий може побороти будь-яке зло, і те, що оточує нас, і те, що ховається в нас – наші слабкості, котрі не подобаються Богу, і те, котре є найбільшим. У Ньому немає нічого зі

зла, Він не може перебувати разом зі злом в будь-якому його вигляді. Зло хоче пролізти всюди, але там, де є Святий Дух, воно змушене зупинитися. Святий Дух перемагає зло і нас разом із ним зі своєю Божественною Силою і делікатною, покірною Любов'ю. Він бо приходиться до нас і оселяється в нас, применшуючи Себе, служачи нам, обдаровуючи нас... Святий Дух є ДАРОМ, котрий як Божа Особа приходить і дарує себе нам в кожній харизмі і дарі.

Не будемо просити ні про що для себе, бо маємо Захисника, не будемо непокоїтися про себе, біля нас завжди є Хтось, хто любить нас настільки, що це не можна виразити словами – біля нас є Святий Дух, котрий постійно молиться в наших серцях – біля нас є Святий Дух,

котрий живе тільки прагненням забрати нас до дому Отця, коли ми будемо в найвищому стані благодаті, будемо на найвищому рівні прославлення – біля нас є Святий Дух, котрий дає нам пити з джерела Божого, відчуваючи себе єдиною найбільш улюбленою Божою дитиною – біля нас є святий Дух, котрий укріплює і вдосконалює все, що живе, і усюди, де знаходить податливий ґрунт, засіває нове життя – біля нас є святий Дух, котрий робить свою Непорочну Улюблену ще ближчою для нас, ближчою, ніж є навіть Він.

Коли ми наповнені вдячністю і просимо про дар Святого Духа, можемо вірити, що ми будемо Йому слухняні, а Він Сам, що пронизує глибини Божі, освятить нас і об'єднає своєму Царстві.

Світло СХОДУ (ORIENTALE LUMEN) просвітило ВСЕЛЕНСЬКУ ЦЕРКВУ ТОДИ, КОЛИ НАД НАМИ З'ЯВИЛОСЬ «СОНЦЕ, ЩО СХОДИТЬ» (Лк 1, 78) — Ісус Христос, наш Господь, якого всі християни прикликають у молитвах як Відкупителя людини і надію світу. Це світло надихнуло мого Попередника, Папу Лева XIII, написати Апостольський лист «Гідність Східних», яким він бажав захистити значення східних традицій для всієї Церкви. У 100-ті роковини цієї події та ініціатив, якими Архієрей намагався сприяти відновленню єдності з усіма християнами Сходу, я бажав, щоб подібний заклик, збагачений немалим досвідом знайомств та зустрічей, які відбувалися протягом останнього сторіччя, був звернений до цілої католицької Церкви.

ЕКУМЕНІЗМ

НА ОСНОВІ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЛИСТА Блаженного Папи Йоана Павла II *Orientale Lumen* — Світло Сходу

Віriamo, дорогі в Христі, що шанігідна й стародавня традиція східних Церков є невід'ємною частиною спадщини Христової Церкви, і католикам необхідно пізнати її, щоб вони могли збагачуватись нею і сприяти процесу єднання, згідно з можливостями кожного.

Маю намір ширше викласти ці роздуми, щоб охопити всі східні Церкви в різноманітності їхніх традицій. Моя думка лине до братів Церков Сходу, разом з якими бажую знайти силу відповіді на запитання, які сьогодні турбують людей

усього світу. Хочу звернутися до їхньої релігійної та життєвої спадщини зі свідомістю, що шлях до єдності не може зазнати передумувань, тому що він — безповоротний, як і Господній заклик до єдності. Дорогі брати і сестри, це — наше спільне завдання, і тому ми разом, Схід із Заходом, повинні сказати: «Щоб Хрест не став безуспішним!» (пор. 1 Кор 1, 17). Не дозволюмо, щоб Хрест Христовий був позбавлений свого глибинного змісту, бо якщо ми це вчинимо з Хрестом Христовим, то людина залишиться без коріння, не матиме біль-

ше жодних сподівань і буде зруйнована! Це заклик наприкінці XX століття. До Церков Сходу скеровується моя думка, як і багатьох моїх попередників, бо відчуваю, що насамперед до мене звернений наказ підтримувати єдність Церкви і невтомно шукати єдності християн там, де вона була розірвана. Один зв'язок, особливо тісний, вже об'єднує нас: майже все у нас спільне; і маємо, передусім, спільне щире бажання єдності. Маючи перед собою такий заклик Христа, Церкви Сходу і Заходу покликані зосередити свою увагу на головному: «Не можемо стати перед Христом, Господом нашої історії, такими роз'єднаними, якими, на жаль, ми були впродовж другого тисячоліття. Ці поділи повинні поступитися місцем процесу зближення і згоди; на шляху до єдності повинні загоїтися всі рани християн». Незважаючи на наші немочі, ми повинні звернутися до Нього, єдиного Вчителя, і взяти участь у його смерті, щоб таким чином очиститися від надмірної прив'язаності до почуттів і до спогадів, не тих великих діл, що їх вчинив для нас Господь, а тих людських непорозумінь минулого, які ще сильно тяжать на наших серцях. Нехай Святий Дух вчинить ясним наш погляд, щоб ми разом йшли назустріч сучасній людині, яка чекає радісної новини. Коли на сподівання і страждання світу ми разом дамо узгоджену, чітку й життєдайну відповідь, то дійсно спричинимося до успішнішої проповіді Євангелія між людьми нашого часу.

На порозі Третього тисячоліття усі ми чуємо волення людей, що доходять до наших Престолів, — людей пригнічених тягарем серйозних небезпек, які навіть, може, не усвідомлюючи собі цього, хочуть пізнати історію любові, яку започаткував Господь. Ці люди відчувають, що промінь світла, якщо він прийнятий, ще може розвіяти темряву з горизонту Батьківської ніжності.

Чоловіки і жінки Сходу є для нас знаком приходу Господа, що повертається. Не забуваймо про це, не лише тому, що любимо їх як братів і сестер, відкуплених тим самим Господом, але також тому, що свята туга за пережитими століттями у повній єдності віри й любові підганяє нас, виказує наші гріхи, наші взаємні непорозуміння. Ми позбавили світ такого спільного свідчення, завдяки якому, можливо, він зміг би уникнути стількох драм, ба навіть просто змінити хід історії.

З болем відчуваємо неможливість участі у тій самій Євхаристії. Тепер на завершення Тисячоліття наш погляд цілковито звернений до Сонця, що сходить, де з вдячністю зустрічаємо східних братів та сестер на шляху нашого погляду і нашого серця.

**НЕ МОЖЕМО СТАТИ ПЕРЕД ХРИСТОМ,
ГОСПОДОМ НАШОЇ ІСТОРИЇ, ТАКИМИ
РОЗ'ЄДНАНИМИ, ЯКИМИ, НА ЖАЛЬ, МИ
БУЛИ ВПРОДОВЖ ДРУГОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ**

Євангельський відгук, — слово, що не розчарує, продовжує звучати з силою, послаблене лише нашим роз'єднанням: Христос кличе, але людина ледве чує Його голос, бо ми неспроможні передати їй єдино згідні слова. Послухаймо разом заклик людей, що бажують почути Боже Слово цілісним, неподільним. Слова Заходу потребують слів Сходу, щоб Слово Боже щораз повніше виявляло свої нескінченні багатства. Наші слова зустрінуться назавжди у небесному Єрусалімі, але звиваймо і бажаймо, щоб ця зустріч спочатку відбулась у святій Церкві, яка ще прямує до повноти Царства.

Закінчуючи писати цей Лист, скеровую свою думку до улюблених братів Патріархів, Єпископів, Священиків, Дияконів, Ченців і Черниць, чоловіків і жінок Церков Сходу.

Нехай Христос, Світло Сходу, невдовзі дозволить нам виявити, що насправді, незважаючи на століття відчуженості, ми були дуже близькими, бо разом, навіть не усвідомлюючи собі цього, ми прямували до єдиного Господа, і, водночас, одні до одних. Цим відкриттям може радіти людина Третього тисячоліття, до якої дійшло єдино згідне слово, нарешті цілковито вірогідне, оголошене братами, що перебувають у любові й дякують одне одному за ті дари, якими спільно себе обдаровують. Так ми станемо перед Богом з чистими руками примирення, і люди цього світу матимуть ще одну переконливу причину вірити і надіятися.

Опрацював: дк. Віктор Мазур

Той, ХТО ЗНАЙШОВ ІСТИНУ

к.л. Сергій Поліщук
АКАДЕМІЧНА ВІДПУСТКА

ронця. Коли хлопець навчався в школі, його вважали тихою, покірною та сором'язливою дитиною. Тоді Джон дуже полюбив читати Вальтера Скотта.

Дійсно релігійною людиною він почав себе вважати приблизно в 15 років. Тоді він почав читати багато книг євангелістсько-кальвіністської релігійної школи. Це було, так би мовити, його перше навернення, його перший досвід Бога. Звичайно, перебуваючи в цій конфесії він перейнявся всіма її ідеями, зокрема й ворожістю до католицької Церкви, папу він тоді вважав антихристом. Напевно, тоді він нізащо б не міг подумати, що колись, шукаючи істину, він прийде до цілком протилежних поглядів. Після закінчення школи Джон вступив до престижного університету в Оксфорді, де по-

Джон народився у багатій родині в Лондоні у 1801 році і був найстаршим з шести дітей, якими Господь благословив цю родину. Його батько був банкіром, а мати походила з давнього шляхетного роду. З раннього дитинства він полюбив читати Святе Писання, але до 15 років не мав твердих релігійних переконань. У дитинстві він дуже любив арабські казки і часто мріяв про те, щоб написане в них стало реальністю. Також Джон часто уявляв себе ангелом, полюбив розмірковувати і про свого ангела-охо-

чав навчатися на Trinity Colledge (факультеті Святої Трійці). На жаль, він не зміг закінчити навчання, бо не склав чергові іспити. Проте він хотів залишитися в Оксфорді і зміг це зробити, бо знайшов собі учнів й очолив одну спілку. Саме в Оксфорді Ньюмен був призначений англійським пастором. Це трапилося 29 травня 1825 року, і тоді він був призначений парохом храму св. Климента. Того часу почалася також його письменницька діяльність. Його ще вважали кальвіністом, але насправді його симпатії перейшли вже на бік Високої Церкви (англійська церква поділяється на Високу і Низьку, перша є офіційною релігією держави, її Літургія більш подібна до католицької; зайшовши до храму, що належить до цієї конфесії, легко можна помилитися і подумати, що це католицький храм, проте моральне вчення Високої Церкви залишає бажати кращого). У 1831-1832 роках Джон займав почесну посаду офіційного проповідника університету. В грудні 1832 року він разом зі своїм приятелем Харреллом Фрудом відвідує південну Європу. З Рима він пише, що це найпрекрасніше місто на Землі, але Римська Церква є ідолопоклонницькою, язичницькою та деградуючою.

1833 рік був дуже важливим в житті Ньюмена, саме тоді він зі своїми приятелями і співробітниками заснував славетний Оксфордський рух, що спочатку хотів лише навести порядок в Англійській Церкві. Офіційним часописом руху став «Трактатів часу», тому за спиною їх називали «трактатівці». Саме тоді Ньюмен починає давати також релігійні лекції на еkleзіологічні теми: він вважає, що істинна дорога Англійської Церкви повинна йти між римокатолицизмом і протестантизмом. Зміна поглядів принесла йому багато неприємностей,

мий твір св. Августина «Проти Доната». Це все призвело до того, що в 1842 році він був змушений виїхати до маленького містечка Літлмор. Саме там розпочався останній період його духовного дозрівання до католицизму. І врешті-решт 9 жовтня 1845 року Джон Генрі Ньюмен свідомо і добровільно, відрікаючись від усіх своїх колишніх помилок, приєднується до Католицької Церкви. Резонанс, який викликала ця подія, був величезний, родина Ньюмена та більшість його знайомих відреклися від нього, хоча деякі з його колишніх

водить тоді цикл лекцій для протестантів про те, чим взагалі є католицька Церква, про яку вони майже нічого не знали. У 1862 році о. Ньюмен у відповідь на безкінечну критику з боку протестантів починає писати твір, котрий ми сьогодні знаємо під латинською назвою «Apologia pro vita sua» (Захист свого життя). Цей твір є підсумком усіх його релігійних переживань, це перлина літератури подібного типу, він відповів на всі запитання, спростував усі закиди та при цьому нікого не образив.

12 травня 1879 року папа Лев XIII надає Джону Ньюмену гідність кардинала-диякона. Своім девізом він обрав слова «Серце говорить до серця». Він помер 11 серпня 1890 року, а 19 вересня 2010 року папа Бенедикт XVI проголосив його блаженным.

Блаженний Джон Генрі Ньюмен вчить нас щирості і любові до всіх людей, він досконало виконував Христову заповідь про любов до ворогів, з лагідністю ставлячись навіть до тих, хто виливав на нього цебра бруду. Але найбільше вражає його любов до істини, задля якої він не боявся нічого та відкрився від всього, що він колись вважав своїм. Отже, просімо його, щоб він навчив нас бути вірним цим двом чеснотам: любові та істині.

СВОЇМ ДЕВІЗОМ ВІН ОБРАВ СЛОВА
«СЕРЦЕ ГОВОРІТЬ ДО СЕРЦЯ»

насамперед тому, що багато впливових людей в Оксфорді почали противитися йому. В останньому з «Трактатів часу» він критикував 39 артикулів, які були основним документом, згідно з яким Англійська Церква відділилася від Римської. Аналізуючи доктринальну і дисциплінарну позицію Англійської Церкви, він пише, що це найпрекрасніше місто на Землі, але Римська Церква є ідолопоклонницькою, язичницькою та деградуючою.

учнів пішли за його прикладом. Трохи пізніше він стає католицьким священиком. А ще через деякий час стається подія, що остаточно підтвердила для Джона слушність його навернення: Святіший Отець відновлює церковну ієрархію в Великобританії. Англійське суспільство прийняло це з великим незадоволенням, дуже гостро відреагував прем'єр-міністр Великобританії Джон Рассел, називаючи цей крок «папською агресією». Отець Ньюмен про-

ХІХ століття увійшло в історію як століття розвитку. На початку цього століття велика війна спустошила всю Європу, але, тим не менш, це не зупинило інтегральний прогрес всього світу. Розвивалася техніка, особливо її зброя і промислова галузі, розвивалася філософія, література, у Церкві активно розвивалися різноманітні місіонерські рухи. Але сьогодні не про це. Стаття присвячена людині, яка прожила майже все ХІХ століття, була, можна сказати, його свідком, присвятила себе пошуку істини і розвинулася в цьому пошуку настільки, що сьогодні є справжнім прикладом для вірних. Ця людина — блаженний Джон Генрі кардинал Ньюмен.

Екуменізм – обов'язок християнського сумління

о. Єжи Курцек

Блаженний Йоан Павло II написав у першій енцикліці, що була присвячена екуменізму (Ut Unum Sint): «З часів Другого Ватиканського Собору Католицька Церква, слухаючи Господнього Духа, що навчає нас читати знаки часу, остаточно вийшла на дорогу екуменізму» (Uu3).

Справа поєднання – важлива для всіх, оскільки «Католицька Церква вважає екуменізм обов'язком християнського сумління, просвіченого вірою і керованого любов'ю» (Uu8).

Слово «екуменізм» означає всі дії, скеровані на поєднання християн, це діалог різних конфесій, спроба взаєморозуміння, а також толерантне ставлення до релігійних поглядів свого ближнього, намагання зрозуміти його релігійні традиції. В екуменічному декреті Другого Ватиканського Собору (Unitatis Redintegratio) написано: «Екуменічний рух – це діяння і спроби, що їх Церква використовує

згідно зі своїми потребами і умовами часу, метою яких є укріплення християнської єдності» (UR4).

В екуменічному русі беруть участь Церкви і християнські спільноти, що визнають віру в Триєдиного Бога: Отця, Сина і Святого Духа й водночас визнають Ісуса Христа Боголюдиною і Спасителем. Екуменізм не є одним з ідеологічних рухів, що виникали та занепадали протягом

віків. Сенс екуменізму найкраще пояснюється самим словом «екуменія» (ойкумене), що вказує на ідею, яка захоплює думки і серця, намагається перемогти поділи другого тисячоліття. Різні Церкви і спільноти назбирили протягом віків багатий духовний досвід. Ми не втрачаємо власну тожність з огляду на ці скарби, лише перемагаємо відчуття чужості, сперечання, перестаємо бути агресивними,

РОЗМОВА 3...

стаємо більш відкритими до спілкування з іншими, відчуваємо переконання, що те, що нас з'єднує, – набагато більше від того, що нас розділяє. Головним критерієм для нас є слова Христа: «По тому пізнають усі, що ви учні мої, коли будете мати любов між собою» (Йн 13, 35).

У витоків екуменізму стоїть своєрідний парадокс: з одного боку, Христос виразно вказував на заснування Єдиної Церкви, а з другого, бачимо існуючий поділ. «Всі визнають, що є Господніми учнями, не дивлячись на те, що мають розбіжні погляди і йдуть різними дорогами, ніби Христос – поділений» (UR1). У декреті про екуменізм згадується питання святого Павла: «Чи ж Христос поділився?» (1 Кор 1, 13) Це питання є девізом майбутнього Тижня Молитов про Єдність Християн, який триватиме з 18 по 25 січня 2014 року. Тексти були опрацьовані на основі першого Листа до Коринтян (1 Кор 1, 1-17) християнами з Канади – держави, що поділена не тільки на релігійному ґрунті, а й на культурному і навіть кліматичному. Важливість справи єдності підкреслює Молитва Христа-Священника (Йн 17, 1-26), вона є для нас обов'язковим заповітом.

Подателем бажання єдності є Сам Бог: «Не люди почали екуменічний рух, а Святий Дух, що зрушив серця багатьох вірних, заохочуючи їх до пошуків утраченої єдності» (UR вступ). Початком сучасного екуменічного руху була Всесвітня Місіонерська Конференція в Единбурзі в 1910 році. З місіонерських територій долинало найбільше прохань про поєднання. Різниця у вірі і суперечки місіонерів були немалим згіршенням, і пробуджували недовіру в народів, серед яких проводилася євангелізація. Саме місіонери перші зрозуміли, наскільки великою трагедією є поділ християн. Поруч з місіонерським рухом діяли доктринальний (Віра і Устрій) і практичний

(Життя і Діяння). У 1948 році в Амстердамі була створена Всесвітня Рада Церков із центром у Женеві. Її мета – розвиток і координація теологічного діалогу та співпраці окремих Церков. Найвищим її органом є Спільна Зустріч, котра збирається раз на декілька років, щоб вислухати звіти і вирішити, в якому напрямку потрібно працювати далі. Нещодавно (30 жовтня - 8 листопада 2013 р.) в Бусан у Південній Кореї відбулася X Спільна Зустріч, девізом якої були слова: «Боже життя, веди нас до справедливості і миру». У ній взяли участь більше 3-ох тисяч осіб, що представляли 345 Церков та спільнот, що є членами Ради. Була також католицька делегація з 25 осіб.

**В ЕКУМЕНІЧНОМУ
РУСІ БЕРУТЬ УЧАСТЬ
ЦЕРКВИ І ХРИСТІАНСЬКІ
СПІЛЬНОТИ, ЩО
ВИЗНАЮТЬ ВІРУ В
ТРИЄДИНОГО БОГА:
ОТЦЯ, СИНА І СВЯТОГО
ДУХА Й ВОДНОЧАС
ВИЗНАЮТЬ ІСУСА ХРИСТА
БОГОЛЮДИНОЮ І
СПАСИТЕЛЕМ**

Формально Католицька Церква належить до Ради, але співпрацює з нею і з її органами. Свої вітання надіслали, між іншими, Папа Франциск та Патріарх Вартоломеї I. В кінці нарад було опрацьовано послання: «Приєднайся до паломництва справедливості і миру», в якому є такі слова: «Якою ж важливою є справедливість для миру, поєднання для зцілення, переміна серця для перемири цілого світу... Бог – наш Сотворитель є джерелом усякого життя. Шукаючи Божої благодаті, ми покликані бути слугами Божого Сотворіння в нашій різноманітності. Таким є бачення Нового Неба і нової

Землі, де Христос буде всім в усіх». Католицька Церква приєдналася до екуменічного руху після Другого Ватиканського Собору. В UR читаємо: «Одним з головних намірів Святого Вселенського Собору є примноження зусиль з метою повернення єдності усіх християн (UR1). Цією справою займалися усі Папи від бл. Йоана XXIII до Франциска. У новій адхортації Папи Франциска «Evangeli Gaudium», що була проголошена 24 листопада 2013 року читаємо: «Участь в екуменізмі є відповіддю на молитву Господа Ісуса, Котрий просить, щоб усі стали одним. Достовірність християнського діяння була б набагато більшою, якби християни перемогли свої поділи... Беручи до уваги весь тягар антисвідчення, який несе із собою поділ між християнами, особливо в Азії та Африці, пошук дороги до поєднання стає дуже важливим. Місіонери з цих континентів постійно згадують про критику і нарікання, з яким стикаються через згіршення, викликані поділом християн. Коли ми сконцентруємося на переконаннях, які нас об'єднують, і будемо пам'ятати про ієрархію істин, тоді будемо рухатися в напрямку проголошення Євангелія, служіння та свідчення. Ми не можемо залишитися байдужими до величезного натопу, котрий ще не прийняв спасенного послання Ісуса. Висновок: участь у справі поєднання, що допомагала б приймати Ісуса Христа, перестає бути чистою дипломатією або діянням під примусом, і перетворюється у дорогу євангелізації... Є так багато цінних речей, що нас єднають! Якщо ми дійсно віримо у вільне і щедre діяння Духа, скільки ж усього ми можемо навчитися від інших! Йдеться не тільки про те, щоб отримати певну інформацію від інших, щоб краще пізнати їх, а про те, щоб отримати від них інформацію, яку Дух приготував у них для нас» (EG 244-246).

Переклад з польської: к.л. Сергій Поліщук

визнавати свої помилки. Бо якщо над нами і надалі буде панувати пиха, мовляв, ми – найкращі, а ви – ніхто, то ми ніколи не дійдемо до єдності.

У справі єкуменізму потрібно насамперед діяти, а не говорити. Отже, спробуймо поглянути на це питання з практичного боку. Наприклад, у нас в Україні існує дуже багато місцевостей, де люди не роблять розрізнення, православний чи католик. Прості християни живуть тією головною Заповіддю, яку проголосував Христос: любов до Бога і ближнього. Для цих людей не важливо, робиш ти знак хреста зліва на право чи навпаки, Служба Божа йде годину чи три, або інші справи, які не є суттю християнства. Дуже часто через різні теологічні дискусії, суперечки про те, хто кращий, люди забувають про Христа і Його науку. Пам'ятаймо, що Бог створив нас з любов'ю і для Любові. А якщо ми будемо мати в серці справжню Божу Любов, то це не дозволить нам погорджувати іншою людиною: «Коли хтось каже: «Я люблю Бога», а ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить» (1 Йн 4, 20). Якщо не мо-

ШЛЯХ ДО ЄДНОСТІ – це молитва і добре серце

У курс
к. Євген Фізер

«Хіба ваша Церква краща, ніж наша?» – Неодноразово таке питання можна почути в розмові між двома християнами різних конфесій. Одрозу хочеться запитати: «А

що, Церква є «ваша» або «наша»?». Ісус заснував одну Церкву, яка є Його Церквою, а не «нашою» чи «вашою». Якщо дивитись на Церкву як структуру, як видиму «організацію», то можемо говорити, що є Католицька Церква, Православна Церква, Протестантські Церкви... Але якщо подивитись на Церкву в духовному значенні (а це найважливіше!), то

вона – Єдина (про цю прикмету Церкви ми говорили в минулому номері газети). І тут, напевно, у кожного виникає запитання: «Чому тоді на сьогоднішній день християнство поділене?». Мабуть, на це запитання не вдасться відповісти одним словом чи реченням, адже треба добре дослідити історію. Важливо у цьому дослідженні подивитися, чи різні сторони вміють

жемо спільно вірити в Бога, то можемо спільно любити і працювати. Пам'ятаю, як один священник подав такий приклад на цю тему: «в нас люди можуть разом працювати на роботі, разом відпочивати на морі, разом пити пиво в барі, але молитись разом не можуть». Дорогі, це – парадокс! Ми, які віримо в того самого Єдиного Бога, не можемо разом молитися і разом публічно давати свідчення віри. Поділи християн завжди є згіршенням для невіруючих людей. Неодноразово можна почути від людей такі слова: «Ви спочатку розберіться між собою, а потім говоріть мені про Бога». Кожен християнин повинен поставити себе на місце невіруючої людини і збоку подивитися на християнство. Чи я у своїй спільноті творю єдність, даючи свідчення живої віри? Чи я взагалі байдужий до релігійних справ? У кожній парафії

постава християнина буде спільноту, що стає прикладом для невіруючого світу. II Ватиканський Собор дуже багато сказав на тему єдності християн. Це свідчить про те, що проблема поділу може бути розв'язана, і потрібно в цьому напрямку працювати. «В єкуменічній діяльності вірні католики, без сумніву, повинні турбуватися про відділених від них братів, молячись за них, розмовляючи з ними про справи Церкви, роблячи першими кроки їм назустріч. Але, перш за все, вони самі повинні щиро й уважно обдумати те, що належить оживити і здійснити в самій католицькій сім'ї [...] (декрет про єкуменізм «Unitatis Redintegratio», 4). Цими словами Собор акцентує увагу люду Божого на двох важливих речах: - робити ПЕРШИМИ кроки назустріч, не чекаючи, поки хтось інший почне діяти;

КОЛИ МИ ГОВОРИМО ПРО ЄКУМЕНІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ, ТО НЕ ВИГАДУЄМО ЩОСЬ НОВЕ, А НАСЛІДУЄМО ІСУСА ХРИСТА

є люди, які працюють, жертвують себе і свій час на Божу славу і для добра Церкви, не шукаючи при цьому власної вигоди і не вивисуючись над іншими. Така

- постійно змінювати себе, працювати над собою, щоб вірно передавати Христове Євангеліє. Йти назустріч іншій людині – не щось надзви-

чайне, це те, чого навчав Ісус. Тому, коли ми говоримо про єкуменічну діяльність, то не вигадуюмо щось нове, а наслідуюмо Ісуса Христа. Під час свого земного життя Господь дуже часто говорив про любов до

з публічними і приватними молитвами за єдність християн, повинні вважатися душею всього єкуменічного руху і можуть бути справедливо названі духовним єкуменізмом»;

ЯКЩО МИ БУДЕМО МАТИ В СЕРЦІ СПРАВЖНЮ БОЖУ ЛЮБОВ, ТО ЦЕ НЕ ДОЗВОЛИТЬ НАМ ПОГОРДЖУВАТИ ІНШОЮ ЛЮДИНОЮ

КОЖНОЇ людини, незважаючи на релігійні погляди, національність чи статус у суспільстві. Які існують практичні вказівки для християн, котрі хочуть прямувати до повної єдності зі своїми братами і сестрами у Христі? Церква дає нам конкретну відповідь на це запитання. Катехизм Католицької Церкви, виходячи з пропозицій від II Ватиканського Собору, в п. 821 говорить: – постійне оновлення Церкви у щораз більшій вірності її покликанню. Таке оновлення стає рушійною силою руху до єдності; – на повернення серця «щоб кожний намагався жити згідно з Євангелієм», позаяк невірність членів дарові Христовому є причиною поділів; – спільна молитва, бо «на повернення серця і святість життя, разом

– взаємне братерське пізнання; – єкуменічне виховання вірних, а насамперед священників; – діалог богословів та зустрічі християн різних Церков і спільнот; – співпраця християн в різних галузях служіння людям. Отже, Дорогі Читачі нашої газети, не будьмо байдужими до цієї важливої справи єдності християн. Ісус молиться до Небесного Отця: «щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані» (Йн 17, 21). Єднаючись в молитві з Ісусом, просімо Отця, щоб обдарував всі народи єдністю та миром. Кожного року Католицька Церква організовує тиждень молитов про єдність християн. Цього року такі молитви триватимуть з 18 по 25 січня 2014 року.

Нова радість стала, яка не бувала:
над вертепом зірка ясна світу засіяла.
Де Христос родився, з Діви воплотився,
як чоловік пеленами убого повився.
Ангели співають, славу й честь звіщають,
на небесі і на землі мир проповідують.
Пастушки з ягнятком перед тим Дитятком
на колінця припадають,
Христа – Бога прославляють.
Давид виграє, в гусле ударяє,
чудно, мило і предивно Бога вихваляє.
І ми теж співаймо,
Христа прославляймо,
із Марії рожденому
хвалу й честь віддаймо!

VI курс

док. Олександр Бурмістров

Різдво – це найпрекрасніше свято дитинства. Воно завжди асоціюється з прикрашеною ялинкою, гарним вертепом, спільною святковою вечерею, зі співом колядок та нічною Божою Службою. Це урочистість, якою Церква згадує прихід на землю нашого Спасителя Ісуса Христа: «Тими днями вийшов наказ від кесаря Августа переписати всю землю. Перепис цей, перший, відбувся, коли Сирією правив Кириній. І йшли всі записатися, – кожний у своє місто. Пішов також і Йосиф з Галилеї, з міста Назарету в Юдею, в місто Давида, що зветься Вифлеєм, бо він походив з дому й роду Давида, щоб записатися з Марією, зарученою своєю, що була вагітна. І от коли вони були там, настав їй час родити, і вона породила свого сина первородного, сповила його та поклала в ясла, бо не було їм місця в заїзді» (Лк 2, 1-7).

Вперше ця урочистість згадується у римському хронографі в 354 році, там зазначено, що Різдво святкувалося з 335/337 року. 25 грудня, коли святкується Різдво, не є точною датою народження Дитятка Ісус. У 275 році імператор Аврелій своїм указом об'явив 25 грудня святом народження непереможного бога сонця. Пізніше внаслідок християнізації Римської Імперії це свято перемінилося в урочистість Різдва Господнього. Остаточного затвердження цей день набув на Ефеському Соборі 431 року. Але чому в Євангелії нічого не говориться про день народження Ісуса? Зовсім не тому, що автори забули про це написати, а тому, що не було звичаю вказувати дату народження. Римські історики того часу навіть не вказують дату народження імператорів. Для Євангелістів ця інформація не була важливою, для них був важливим той факт, що у світ прийшов довгоочікуваний Спаситель. Православна Церква, натомість, урочистість Різдва святкує 7 січня, що згідно з григоріанським календарем припадає на 25 грудня.

Насправді Православна Церква також святкує Різдво 25 грудня, проблема лише в тому, що вона живе по юліанському календарю, відтак коли Римо-Католицька Церква згадує урочистість народження Христа 25 грудня по григоріанському календарю, у православних по юліанському ця урочистість настає 7 січня. Ми з вами звикли до таких понять, як «католицьке Різдво», «православне Різдво». Але існує лише одне Різдво Ісуса Христа, просто святкується воно в різні дні у зв'язку з історичними обставинами. З Риму це свято поширилося до Африки та Північної Італії. В Іспанії воно згадується в документах локального Синоду у Сарагосі 380 року. А в Галії урочистість згадується вже під кінець V століття. У Римі за папи Григорія Великого (590-604) з'явився звичай звершувати у цей день три Божі Служби. Перша Меса – вночі (Missa in nocte) була введена в середині V століття як образ нічної Пасхальної Служби. Ніч – це час, коли завмирає вся людська активність. Темрява викликає в нас страх, а в Біблії вона часто символізує слабкість та безпорадність. Ісус приходить в Різдвяну ніч, щоб своїм світлом освітити темряву зла, яке панує у цьому світі та у наших серцях.

Друга Меса – ранкова (Missa in aurora), вона виникла у Римі на основі Служби, що була пов'язана з Різдрвом, але звершувалась на честь святої мучениці Анастасії, спомин якої припадав також на 25 грудня. Ранок, схід сонця символізує ситуацію, в якій знаходиться світ з моменту пришествя на землю Спасителя – істинного Сонця. Вже з'явилося світло – Ісус Христос, але ще не вся темрява зла розсіялась. Ми постійно очікуємо другого, судного приходу Божого Сина у цей світ, щоб повністю засіяло світло у наших серцях.

І третя Меса – вдень (Missa in die) спочатку була єдиною святковою Різдвяною Месою. Під час цієї Божої Служби робиться акцент не лише на факт народження Ісуса Христа, а й на те, що Син Божий став людиною, щоб ми стали Божими дітьми. Кожний вірний римо-католик має обов'язок взяти участь принаймні в одній із цих трьох Мес.

**ЦЕ УРОЧИСТІСТЬ, ЯКОЮ ЦЕРКВА ЗГАДУЄ
ПРИХІД НА ЗЕМЛЮ НАШОГО СПАСИТЕЛЯ
ІСУСА ХРИСТА**

У Різдвяний період заохочують, щоб кожен римо-католик взяв участь у таких Божих Службах: другий день Різдва; день спомину святого Степана (26 січня); обов'язково – новий рік (1 січня – урочистість Пресвятої Богородиці); Об'явлення Господнє (6 січня); а також у недільні дні.

Різдво Христове – як нове очищення, виводить нас з темряви до світла, зцілює духовно, об'єднуючи в єдину могутню християнську родину. У цей надзвичайно складний час відновлення нашої держави ми всі повинні проїнятися духом любові й будувати нове життя у світлі Христових заповідей і моралі. І нехай оцей всемогутній преображаючий дух світлого Народження Христового запанує в наших серцях нині і повсякчас, і на віки вічні. Христос Народився! Славимо Його!

ТАЇНСТВО ЄЛЕОПОМАЗАННЯ

IV курс

к. Петро Константинов

«Священним помазанням хворих і молитвою пресвітерів уся Церква доручає хворих Господеві, страждаючому і прославленому, щоб дав їм полегшення і спас їх, більше того, закликає їх, щоб, злучившись добровільно із мукою і смертю Христовою, таким чином причинялись для добра Божого Народу». Так говорить Другий Ватиканський Собор у Догматичній конституції «Lumen Gentium» 11. Саме про це таїнство ми поговоримо у цьому номері.

Це таїнство відоме з ранніх часів Церкви. Апостол Яків у своєму посланні говорить: «Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи учинив, вони йому простяться» (Як 5, 14-15). Бачимо такі головні умови необхідні для звершення таїнства: церковні пресвітери, молитва над хворим, помазання олією, прощення гріхів.

Триденський Собор називає Єлеопомазання «останнім помазанням», тому що його уділяти практично перед смертю. З цієї причини люди не дуже хотіли приймати це таїнство. Уже Другий Ватиканський Собор дивиться на це таїнство трохи інакше. Отці Собору підкреслили, що воно уділяється не лише тим, чиє життя перебуває у серйозній небезпеці. Таїнство Єлеопомазання уділяється тим вірним, життя яких є під загрозою з приводу хвороби чи літнього віку. Це таїнство можна

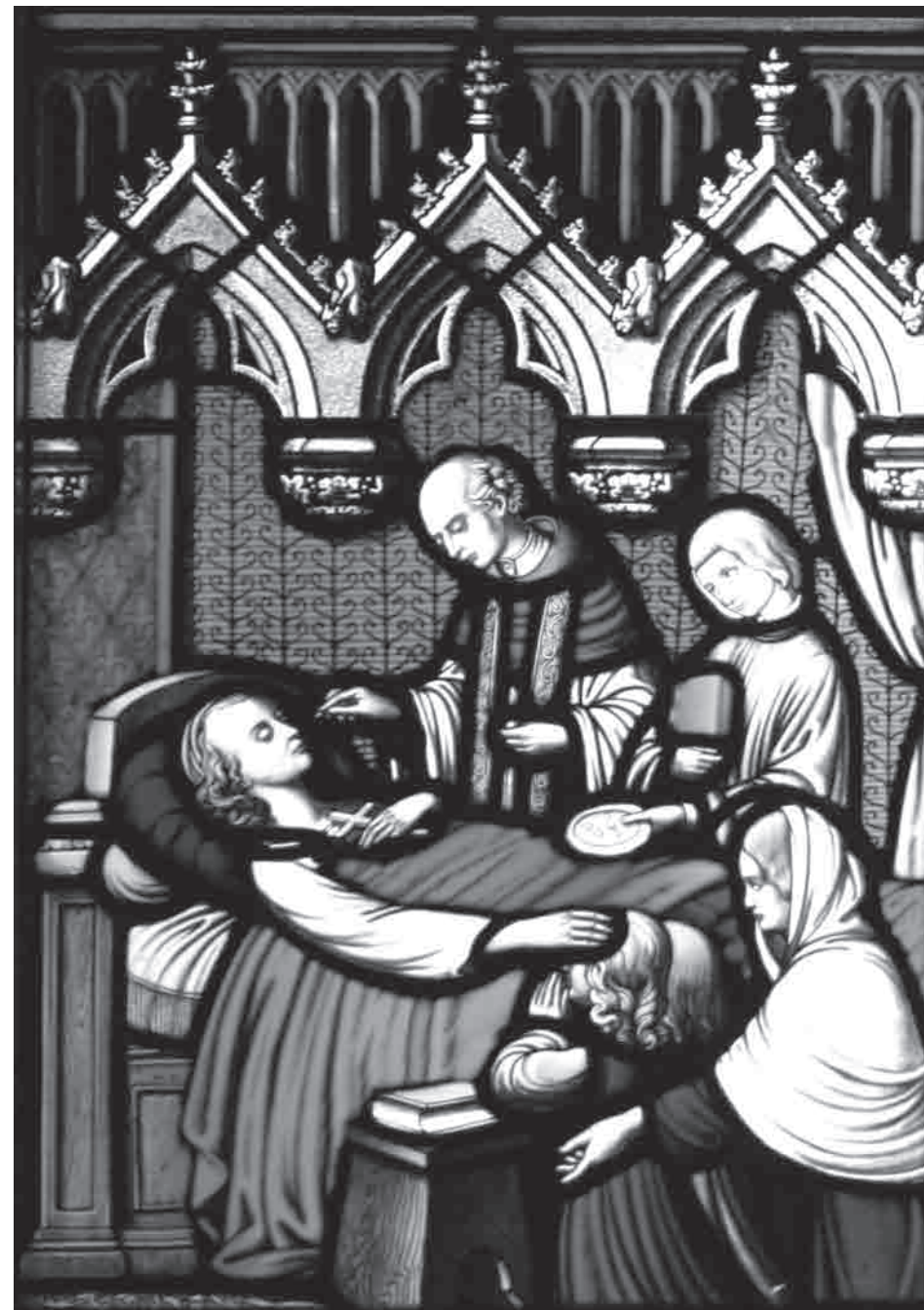
повторювати, якщо хворий після прийняття помазання повернувся до здоров'я і знову занедужав тією самою хворобою, або коли після хвороби настає значне її посилення. Також можна уділити його перед операцією, якщо необ-

«НЕЗДУЖАЄ ХТОСЬ МІЖ ВАМИ? ХАЙ ПРИКЛИЧЕ ПРЕСВІТЕРІВ ЦЕРКОВНИХ І ХАЙ ВОНИ ПОМОЛЯТЬСЯ НАД НИМ, ПОМАЗАВШИ ЙОГО ОЛІЄЮ В ІМ'Я ГОСПОДНЄ, І МОЛИТВА ВІРИ СПАСЕ НЕДУЖОГО, ТА Й ГОСПОДЬ ЙОГО ПІДІЙМЕ; І ЯК ВІН ГРІХИ УЧИНИВ, ВОНИ ЙОМУ ПРОСТЯТЬСЯ» (ЯК 5, 14-15)

хідність втручання спричинена небезпечною хворобою. Дітям уділяється таїнство, якщо вони можуть зрозуміти, що це таїнство може їх укріпити. В разі сумніву щодо їхнього розуміння слід також уділити таїнство.

Загалом страждання і хвороба людини – одна з найбільш значущих проблем, що споконвіку турбують людство. Саме у хворобі людина пізнає своє безсилля, свою обмеженість і свою скінченність. Але для нас, християн, світло віри допомагає глибше проникнути у таємницю страждання і більш мужньо зносити самі страждання. Катехизм Католицької Церкви у 1501 пункті говорить: «Хвороба може вести до тривоги, до замкнення в самому собі, часом навіть до розпачу і бунту проти Бога. Але вона також може зробити людину зрілою, допомогти їй пізнати те, що не є істотним у житті, щоб звернутися до того, що є істотним».

Хоча хвороба тісно пов'язана зі станом людини-грішника, загалом не можна вважати її карою за особисті гріхи (пор. Йн 9, 3). Навіть Сам Христос, який був безгрішний, поніс під час Своїх страждань на Собі всілякого роду недуги, і болі всіх людей вчинив Своїми, виконуючи те, що написано в книзі Ісаї (пор. Іс 53, 4-5).

Саме Ісус надає нове розуміння стражданням. Ми маємо взяти свій хрест і йти за Ним так, як Він закликав Своїх учнів (пор. Мт 10, 38). Тому хворі в Церкві виконують особливе завдання: своїм свідченням вони наставляють інших, щоб ті не забували про суттєві надприродні справи, а також показують, що лише тайна смерті та воскресіння Христа спасе людське смертне життя. «Зціляйте недужих!» (Мт 10, 8). Це завдання отримала від Господа Церква і намагається його виконувати, як своєю турботою про хворих, так

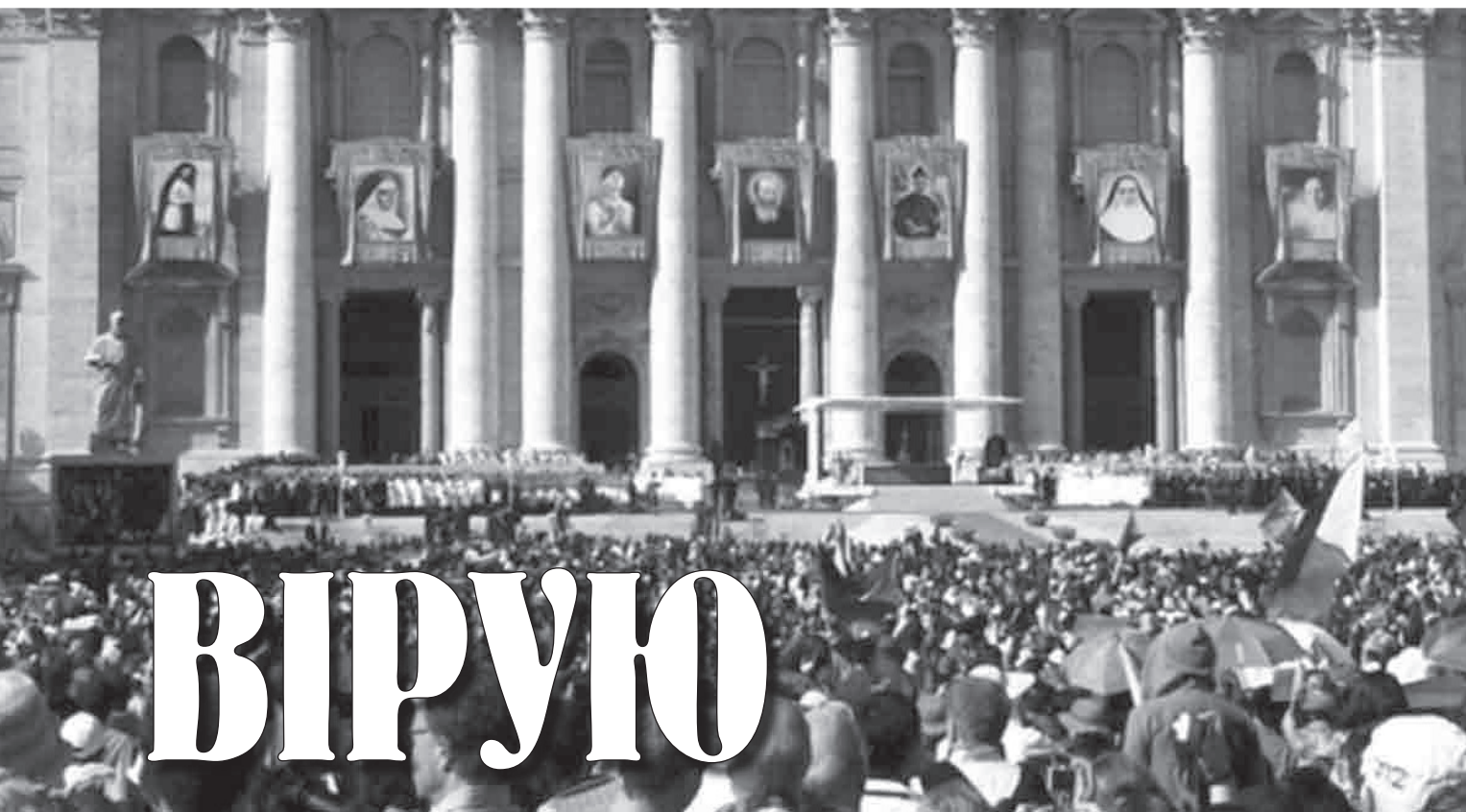
і молитвою заступництва, якою вона завжди їх супроводжує. Кодекс Канонічного Права в 847 каноні §1 говорить: «Таїнство помазання хворих дається небезпечно хворим особам намашуванням чола і рук освяченою олією – оливковою чи іншою рослиною олією – з одноразовим промовлянням слів: «Цим помазанням і Своєю милосердною любов'ю нехай Господь допоможе тобі благодаттю Духа Святого і відпустивши тобі гріхи, нехай вирятує тебе і полегшить твої страждання». Також потрібно боротися з хво-

робою, і не лише сам хворий, а й лікарі та всі, котрі мають будь-яке відношення до хворих, мають зробити все, що вважатимуть за потрібне, для полегшення тілесних та духовних страждань хворого. Чинячи це, вони виконують слова Христа, який заповів відвідувати хворих, немовби кажучи, що людина повністю довірена відвідувачам, аби вони підтримали її фізично й укріпили духовно. Уділяти таїнство Єлеопомазання можуть лише єпископи та священники. Першим наслідком цього таїнства є Особливий дар Святого Духа, а також благодать зцілення, миру і відваги в подоланні труднощів, які пов'язані з важкою хворобою або старечою неміччю. Головним моментом є з'єднання зі стражданням Христа. Саме у хворобі людина отримує силу і дар тісно злучитися зі стражданнями Ісуса. Таїнство Єлеопомазання є церковною благодаттю, вносить свою частку для добра Божого Народу, про що говорить Догматична Конституція II Ватиканського Собору Lumen Gentium 11. І, врешті-решт, це таїнство є приготуванням до останнього переходу.

Не потрібно боятися цього таїнства, воно є не тільки «остаточним переходом», а є насамперед підтримкою, особливою благодаттю, якою з'єднуємося з Христом. Пам'ятаймо про чесноту віри, необхідну для повного звершення цього таїнства.

МОЛИТВА ХВОРОГО:

«Небесний Отче, Ти так нас полюбив, що зіслав для на Свого Єдинородного Сина, щоб нас спасти. Додай мені допомоги, щоб я міг наслідувати мого Спасителя в терпеливості і ніс хрест хвороби з підпорядкуванням Твоїй волі і користю для моєї душі Через Христа, Господа нашого. Амінь».

ВІРУЮ

в святу...

практика
кл. Ростислав Грабовський

У ПОПЕРЕДНІЙ СТАТТІ МИ РОЗДУМУВАЛИ НАД ТАКОЮ ХАРАКТЕРИСТИКОЮ ЦЕРКВИ, ЯК ЄДИНА, І ЯК ЦЮ ХАРАКТЕРИСТИКУ МОЖНА РОЗУМІТИ В КОНТЕКСТІ БАГАТОКОНФЕСІЙНОСТІ ЦЕРКВИ.

Крокуючи далі символом Віри, ми зустрічаємо слово «свята». Що це означає? Нам набагато простіше сприйняти і розуміти це окреслення, коли воно стосується Бога, ангелів чи принаймні тих людей, яких Церква саме такими визнала. А як же бути з Церквою, коли до її складу входять грішники, тобто люди, життя яких протилежне святості, і незважаючи на це, Церква не вважає їх чужими. Ситуацію нам роз'яснює Догматична конституція Другого Ватиканського Собору «*Lumen gentium*», і говорить вона так: «Церква (...)

сповідується вірою незмінно святою. Бо Христос, Син Божий, Якого з Отцем і Духом величаємо як «Єдин Свят», полюбив Церкву як Свою Наречену, віддав Себе за неї, щоб її освятити, приєднав її до Себе як Своє Тіло і щедро наповнив її даром Святого Духа на славу Божу» (II Ватиканський Собор, Догм. конст. «*Lumen gentium*», 39). Тобто, говорячи про святість Церкви, ми найперше опираємось на присутність в ній Бога, Який її освячує, Божа святість є безмежна, і ніякий людський гріх не може їй загрожувати, і така святість називається об'єктивною або онтичною. Другий елемент, на який спирається Церква — святість її дітей. Мірою кожної святості є Бог — Він сам єдиний святий (Іс 6, 3); ця міра окреслює будь-яку іншу святість: святе є те, що до Нього належить, і що він чинить своєю власністю. Папа Павло VI каже: «Церква є, отже, святою, хоча й об'єднує у своєму лоні грішників, бо вона не користується іншим життям,

крім життя благодаті: саме живучи її життям, її члени освячуються; (Павло VI, «*Sollemnis Professio fidei*», Символ віри Народу Божого, Урочисте визнання віри, 19). Це означає, що Церкву освячує кожна людина, яка уникає гріха та прагне поєднання з Богом. Особливу роль в цьому відіграють святі. Канонізуючи деяких вірних, тобто урочисто проголошуючи, що ці вірні героїчно практикували чесноти і жили у вірності Божій благодаті, Церква визнає силу Духа святості, який є в ній, і підтримує надію вірних, даючи їм святих як взірці і заступників» (II Ватиканський Собор, Догм. конст. «*Lumen gentium*», 40; 48-51). Тобто це люди, які не тільки освячують Церкву з огляду на свій статус, але одночасно вказують дорогу для інших, як це потрібно робити. Взагалі окреслення «свята» було першим атрибутом, приписуваним Церкві в її історії. Згадки про це знаходимо вже в перших століттях. Наприклад, Дідахе подає нам дві дороги: одна — це дорога життя, друга — смерті, і дорога життя — це дорога святості. Також бачимо героїчне прагнення перших християн до святості через відання свого життя заради Ісуса Христа, тобто мучеництва, що дуже сильно цінувалось у Церкві. За приклад може нам послужити особа св. Ігнатія Антіохійського, який написав лист до Римської Церкви, члени якої хотіли спасти його від смерті. Він казав: «Дозвольте мені стати їжею для диких тварин, через що зможу отримати Бога».

Прагнення до святості визнавців Христа створювало нові форми життя, наприклад, євангелічними радами: чистоти, убогості та послуху. І одним із виявів цього є пустельницьке життя, а на сьогоднішній день — це життя богосвячене. Загалом в історії можемо побачити багато різноманітних прикладів людей, які стали святими. Повертаючись до сьогодення, зустрічаємо в документах Церкви, а точніше в конституції «*Lumen gentium*», конкретну вказівку, що онтична святість, в якій беруть участь члени Церкви, має доповнюватись

ЦЕРКВУ ОСВЯЧУЄ КОЖНА ЛЮДИНА, ЯКА УНИКАЄ ГРІХА ТА ПРАГНЕ ПОЄДНАННЯ З БОГОМ

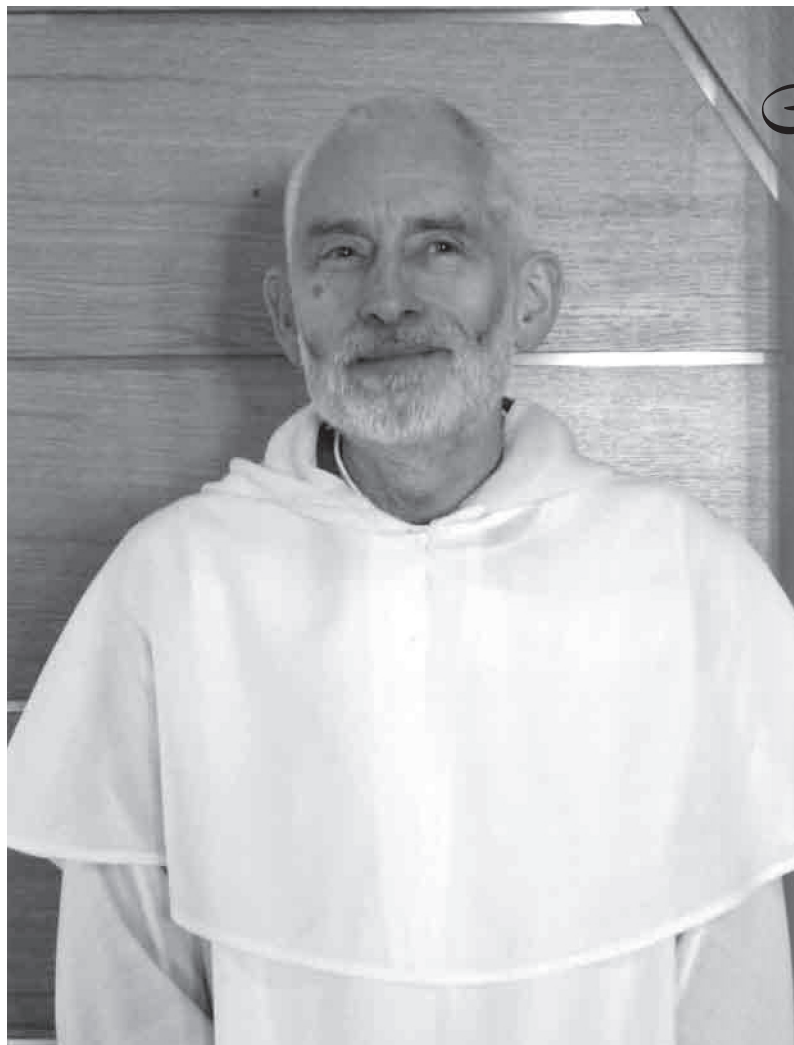
особистою святістю. А бл. Йоган Павло II казав: «Святість — це не привілей вибраних, а обов'язок кожного», отож, в повній мірі це стосується і нас.

І реалізовується це двома етапами, невід'ємно пов'язаними між собою. Перший — відкинення гріха.

Нам потрібно пам'ятати, що наш гріх не є лише нашою особистою справою — він ранив цілу Церковну спільноту. Так як в організмі людини всі члени взаємопов'язані і при пошкодженні одного страждає вся людина, так і в Церкві, адже вона є містичним тілом Ісуса Христа, а ми — її членами. Тому ми маємо уникати всього того, що знеславляє гідність нашої Матері-Церкви. Другий етап — це єдність з Богом, котра утримується, коли людина позитивно відповідає на Божу благодать і живе у стані благодаті. І чудовим прикладом є вище згадані святі. Відкритість на Божу благодать безпосередньо пов'язана зі Словом Божим та Євхаристією, оскільки в них особливим чином присутній Бог, який є джерелом святості. Згідно зі словами св. Павла, покликання до святості реалізується дуже конкретно, починаючи зі стриманості від розпусти і закінчуючи заповіддю любові: «*Це ж саме воля Божа: святість ваша — щоб ви стримувались від розпусти, щоб кожний з вас умів тримати своє тіло у святості й пошані*» [...]; «*А щодо братньої любові, то ви не потребуєте, щоб до вас писати: самі бо ви навчені від Бога любити один одного*» (1 Кол 4, 3-4; 9). Поглиблюючи тему любові, Собор каже: «*Любов — душа святості, до якої всі покликані; вона «керує всіма освячуючими засобами, їх формує і приводить до мети*» (II Ватиканський Собор, Догм. конст. «*Lumen gentium*», 42). Отож, любов є універсальною дорогою до святості, і вона відкрита для кожного.

«Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий» (Мт 5, 48) — каже нам євангеліст Матей. Ця досконалість є віддзеркаленням святості, яка в свою чергу є основною умовою єдності з Богом в Небі.

о. Інури Марія Анджеєвський:

МОЄ ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНСТВА

Через три роки до моєї парафії на місії приїхали езуїти. Я переживав ці місії інакше, ніж звичайні реколекції – в мені з'явилося прагнення священства, а передусім було бажання роздавати Причастя. Однак я був дуже сором'язливим, щоб навіть запитати про умови вступу до семінарії. І так я боровся зі своєю слабкістю п'ять років. Тим часом, закінчивши навчання в Гданську, я почав писати докторську дисер-

тацію, закінчив військову службу у Школі Офіцерів Запасу в Торуні

**ДОВІРА ЙОГО ДОБРОТІ,
ЙОГО БАТЬКІВСЬКІЙ
ТУРБОТІ – ЦЕ ОСНОВА
МОГО ПОКЛИКАННЯ**

зі званням лейтенанта. Ось цей важкий рік в армії мене дуже зміцнив.

У 1981 році я вперше взяв участь у паломництві з Торуні на Ясну Гору – 9 днів радості, бо пам'ятаю з якою радістю вітали нас жителі сіл, гостинно служили нам, на трасі годували обідом, ми отримали багато безкорисливої радісної допомоги. Наступного 1982 року я познайомився з отцями домініканами. Хоч вже знав о. Яцка Салія ОР, о. Альберта Кноца ОР, вони подобалися мені своєю ерудицією. Навесні

Жадаю, що покликання задумане Богом перед віками, а ми відкриваємо його в певний момент. Коли мені було двадцять років, я вперше опинився біля вівтаря у якості міністранта. А сталося це в пальмову неділю, коли наш душпастир з гуртожитку о. Іван Майдера попросив мене читати Муку Господню. Мені дали читати роль «інших», а, отже, не багато, проте я сильно переживав те, що читав. І від того моменту я став міністрантом, прислуговуючи в рамках гуртожиткового душпастирства в Гданську-Пшиможу. Це було у 1974 році.

того ж року в Гданську в храмі св. Миколая я взяв участь в реколекціях, які проводив о. Яцек. Я був вражений його мудрістю та покорю. Дуже великою допомогою на дорозі до згромадження був для мене о. Славомир Слома ОР – теперішній гуртожицький душпастир у Гданську. Разом з ним ми йшли з Гданська до Торуні, о. Славомир провів нам чудові реколекції в дорозі, він був прекрасною і радісною людиною. Після паломництва отець організував нам дні зосередження у маленькому селі недалеко від Гданська, там я познайомився з о. Мечиславом SJ, саме він вирвав мене з самозадоволення і показав, що я повинен взивати до Бога про допомогу! Невдовзі після такого переживання я вперше «почув» Бога. Він сказав мені: «Януш, як часто ти говориш «Ісусе довіряю тобі»? – Зроби це!» Це було для мене несподіваною зустріччю з живим Богом. У теорії я вірив, що Він живе, що може щось говорити до святих, але щоб хотів говорити щось мені? Це було живе відновлення моєї віри. Я зрозумів, що не повинен зі страхом дивитися на перешкоди, які були переді мною, я маю залишити їх Йому, а сам жити згідно з Його волею. Пам'ятаю образ, який я отримав – закриті двері, які «самі» переді мною відкривалися, а я знав, що маю спокійно йти до наступних «закритих» дверей. Потім Господь показав мені фрагмент Пс 37, 3-5: «Вповай на Господа й чини добро, щоб жити на землі і безпечним бути. Втішайся в Господі, і він сповнить тобі бажання твого серця. На Господа здай твою дорогу, вповай на нього, і він учинить». Тут йдеться про відкривання Отця, Котрий хоче і вміє турбуватися про свою дитину, Який своїми ніжностями дає радість і щастя дитині, яка знає, що її люблять і живе у спокійній

довірі та обіймах Бога Отця. Довіра Його доброти, Його батьківській турботі – це основа мого покликання. Наступним ключовим моментом мого покликання було відкриття Святого Духа. Це сталося в новіціаті під час великопісних реколекцій 1983 року. Отець Йоахим Бадені ОР показав нам, як чудово і радісно жити в Святому Духові, як Він перемінює та ідентифікує наше життя. До Віднови у Святому Дусі я вступив, будучи після першого року філософії, в 1984 році. Протягом усього цього часу, а особливо з 2010 року, коли став

**ТАКИМ ЧУДЕСНИМ
ДОСВІДЧЕННЯМ МОГО
ЖИТТЯ Є ДІЯ СВЯТОГО
ДУХА В МЕНІ І ЧЕРЕЗ
МЕНЕ, ПЕРЕДУСІМ ЧЕРЕЗ
ЗОВНІШНІ ТА ВНУТРІШНІ
ОЗДОРОВЛЕННЯ**

екзорцистом, в мене розвинулося велике прагнення Святого Духа – Духа інтенсивного життя. Таким чудесним досвідченням мого життя є дія Святого Духа в мені і через мене, передусім через зовнішні та внутрішні оздоровлення. Як чудово досвідчити, що людина, над якою ти молився, оздоровилася від раку гортані або від шизофренії. З 2011 року я звершую Святі Меси про оздоровлення. Першу таку Месу я звершив у Лясках під Варшавою – тоді Господь оздоровив хребет хворої сестри, також дві особи отримали дар внутрішнього зцілення, отримали радість у Святому Дусі! Ще перед вступом до ордену мене вразили два слова «свобода» і «правда», для мене було відкриттям, що Ісус обіцяє: «пізнаєте правду, а правда визво-

лить вас» (Йн 8, 32). Будучи вже в ордені, я дізнався, що головним гаслом Домініканського Ордену є «Veritas», тобто Правда. Євангеліє від святого Йоана показує Святого Духа як Духа Правди (Йн 14, 17; 15, 26; 16, 13; І Йн 4, 6). З одного боку є «батько брехні» – диявол, з іншого Параклет – Дух Правди. Він є Захисником від брехні, зневіри, пригніченості, самообману – потрібно тільки з покорю попросити Його про допомогу, і Він з радістю допоможе! У 1986 році настоятелі відправили мене на навчання до Святої Землі, і там 3 травня 1987 року я віддався Марії за формулою святого Людвіка Марії де Монфорда. Коли я навчався Святого Письма в університеті Біблікум у Римі, тоді краще познайомився з маріологією Максиміліана Марії Кольбе – і там я віднайшов прекрасне формулювання Непорочного Зачаття Марії – її з'єднання зі Святим Духом. На практиці це означає, що чутлива єдність з Марією як найчуйнішою Матір'ю водночас є найпростішою дорогою, яка веде до життя у Святому Дусі. Пророк говорить про «нове серце і про нового духа» (пор. Єз 36, 26), тут говориться про нове серце, дар Марії – нормальне, чутливе, людське серце – замість кам'яного серця, або частково скам'янілого, нечулого (пор. Єз 36, 26). А «новий дух» – це чудовий та життєдайний Святий Дух, замість «духа цього світу» (пор. І Кор 2, 12) – духа матеріалізму, задоволення, духа цього світу. Марію як свою матір я прийняв ще раніше – 22 березня 1985 року, в день несподіваної смерті моєї мами – Уршулі. Довіра свого життя Марії – це наступний етап заспокоєння мого покликання.

Прошу вас про молитву за мене та за людей, які просять мене про допомогу. А я також обіцяю вам свою молитву.

Переклад з польської: кл. Вадим Здоров

СПІЛЬНОТА ТЕЗЕ –

приклад любові та єдності

III курс

кл. Олег Байдацький

Слово «ТЕЗЕ» (фр. Taizé) – це міжнародна християнська екуменічна спільнота, яка походить із села Тезе у французькому регіоні Сона і Луара, в Бургундії. Її засновником є

брат Роже, котрий народився у Німеччині. Він заснував цю спільноту у с. Тезе в 1940 році. Спочатку метою спільноти була волонтерська та добродійна діяльність.

Найцікавіші та великі речі часто стаються досить випадково. Так само було і в цьому випадку. Тому звернімо увагу на історію спільноти «Тезе», щоб побачити її важливість для світу.

Коли почалася Друга Світова Війна, брат Роже був переконаний, що повинен, не зволікаючи, допомагати людям у біді. У маленькому селі Тезе, Роже викупив маленький будинок, у

Часто ми чуємо багато цікавого, але не надаємо цьому особливої уваги. Так стається тому, що ми не знаємо, про що йдеться.

Відтак досить цікаві речі проходять практично повз нас, без нашого відомо. Багато людей чули або щось знають про «ТЕЗЕ».

Що ж це таке? І що це слово взагалі означає?

якому ніхто не жив. Село знаходилося близько до воєнної лінії демаркації, що розділяла Францію на дві частини. Таке місце було зручним для переходу біженців, що тікали від війни. Друзі з Ліону радо давали адресу Тезе людям, які шукали притулку. Адже знали доброту і жертвовність свого друга.

Він попросив одну зі своїх сестер, Женев'єву, допомогти йому приймати людей, адже приходило також багато дітей. Серед біженців, яким вони надавали притулок, були і євреї. Матеріальні ресурси були обмежені. Проточної води не було, тому по питну воду їм доводилося ходити до сільської криниці. Їжа була дуже скромною. Щоб не створювати тиску на тих, кого він приймав, брат Роже молився наодинці. Він часто ходив до лісу поблизу будинку, щоб поспівати, аби ніхто з біженців, а особливо євреї та невірні, не почувалися незручно. Женев'єва пояснювала кожному з них, що для тих, хто хоче помолитися, краще робити це наодинці у своїй кімнаті. Батьки брата Роже, дізнавшись, що їх син та дочка наражають

шими братами. Згодом в 1944 році вони зуміли повернутися до Тезе.

Роже як волонтер, а згодом як брат, відвідував багато країн Центральної та Східної Європи, щоб підтримувати там християн у час радянських утисків. У неділі брати також приймали німецьких полонених, ув'язнених у таборі неподалік. Поступово інші молоді чоловіки прибували і приєднувалися до групи. А на Великдень 1949 року семеро братів назавжди присвятили себе життю разом у цілковитій простоті та целібаті. У спокої і тиші взимку 1952–1953 років засновник спільноти написав Правила Тезе для братів: «Основи, що роблять спільне життя можливим». Головою спільноти брат Роже був аж до 2005 року. Брат Роже вирішив створити спільноту, яка могла б жити згідно з «основними тезами Євангелія – простотою і добротою серця». Зараз спільнотою керує Брат Алоїз, котрого призначив брат Роже ще за життя. Смерть брата Роже була несподіваною. Під час богослужіння в Тезе 16 серпня 2005 року до засновника спільноти

ній молитві та християнських роздумах. Але особливо цікавим і незвичайним є спосіб молитви, який практикують члени спільноти і яку відвідують тисячі людей.

Молитва в Тезе – це винятковий стиль богослужбової музики, яка відображає духовну природу

стрічі молоді, які відбуваються в одному з великих європейських міст наприкінці старого року – на початку нового, але не тільки. Щороку десятки тисяч молодих людей беруть участь у цих зустрічах, які готуються зусиллями тисяч волонтерів, місцевих парафій та

МОЛИТВА В ТЕЗЕ – ЦЕ ВИНЯТКОВИЙ СТИЛЬ БОГОСЛУЖБОВОЇ МУЗИКИ, ЯКА ВІДОБРАЖАЄ ДУХОВНУ ПРИРОДУ СПІЛЬНОТИ І ВОДНОЧАС ЇЇ БАГАТСТВО ТА ГЛИБИНУ

спільноти і водночас її багатство та глибину. Пісні Тезе побудовані на простих коротких фразах, загалом узятих з псалмів чи інших книг Святого Письма, які повторюються. Повторення є для того, щоб допомогти молитві та роздумам. На практиці ця молитва дає великі плоди у розвитку духовного життя.

Орден, хоч і є західноєвропейським за походженням, але має на меті об'єднати людей і традиції з усіх кінців земної кулі. Ця молитва тісно з'єднана з музикою, де пісні виконуються на багатьох мовах. Спільнота Тезе є важливим екуменічним центром християнського паломництва, який притягує багато тисяч молодих людей, що беруть участь у цій особливій молитві. Тут потрібно звернути увагу на екуменічний характер спільноти, адже вона відкрита не тільки на конкретну країну чи віросповідання, а на кожну людину. У їхній молитві беруть участь люди різних конфесій. Така молитва показує їх єдність і відкритість.

Спільнота вже понад 30 років організовує Європейські зу-

родин міста-організатора, для того, щоб люди змогли віддатися молитві в цьому особливому дусі.

В основі Тезе завжди було прагнення єдності Церкви. Через це спільнота створена не для власного поповнення і не є спільнотою закритою в собі. Вона існує для того, щоб творити «паломництво довіри на Землі». У багатьох куточках світу звучать екуменічні молитви, організовані молодими людьми, які використовують пісні та духовність Тезе.

Люди, які відвідують таку молитву у спільноті Тезе, дають позитивні свідчення, адже на молитві панує особлива атмосфера. Така молитва надихає, вона об'єднує, Творчий Дух присутній у молитві, в піснях, він веде до глибшого єднання з Богом.

На одній з таких молитовних зібрань був присутній папа Йоан Павло II, який добре ставився до цієї спільноти і особисто знав брата Роже.

Цьогоріч зустріч Тезе відбудеться в Страсбурзі (Франція) з 28 грудня 2013 по 01 січня 2014.

БРАТ РОЖЕ ВИРІШИВ СТОРОТИ СПІЛЬНОТУ, ЯКА МОГЛА Б ЖИТИ ЗГІДНО З «ОСНОВНИМИ ТЕЗАМИ ЄВАНГЕЛІЯ – ПРОСТОТОЮ І ДОБРОТОЮ СЕРЦЯ»

себе на ризик, попросили друга родини, відставного французького офіцера, наглядати за ними. Восени 1942 року він попередив, що їх викрили, і що їм усім слід негайно виїхати. До кінця війни брат Роже мешкав у Женеві. Саме там він започаткував спільне життя із пер-

підійшла жінка і три рази вдарила монаха ножем у горло. Брат Роже помер відразу.

Сьогодні спільнота розвивається та є дуже знаною і шанованою у світі. Вона нараховує більше ста монахів різних національностей. Життя у спільноті ґрунтується на сконцентрова-

Практичні уроки з катехитики

У курс
кл. Євген Фізер

Один з предметів, які вивчають семінаристи на IV та V курсах — катехитика. На цьому уроці ми вчимося правильно проводити катехизи, вивчаємо різні методи, які можна застосовувати в роботі з людьми різного віку, адже катехизувати потрібно не тільки дітей, а й дорослих. Під час уроків ми вивчаємо теорію, а тому необхідною є і практика. Програма навчання в семінарії передбачає один урок «вправ з катехитики» на тиждень. У цей час семінаристи готують катехизу, з якою ідуть до дітей. Семінаристи IV та V курсів проводять катехизи в парафії св. Станіслава в Городку.

Саме тут багато з нас вперше стають в класі перед дітьми як вчителі. Це надзвичайно важливий досвід, який допомагає бути більш відкритими на людей, не боятися говорити, давати відповіді на запитання... Але також це вимагає немалих зусиль, тому що до кожної катехизи потрібно сумлінно підготуватися, що і стараються робити наші семінаристи. За цим стежить наш викладач катехитики о. Сергій Хитрий (віце-ректор Інституту Богословських Наук в Городку), який завжди присутній на катехизах семінаристів. Після неї ми разом з викладачем обговорюємо, що було добре, а що потрібно виправити.

Семінарист Дмитро Розовський проводить катехизу для 10-го класу в Городку

Семінарист Сергій Лапшин навчає дітей в школі-інтернаті

Семінарист Микола Бистрицький під час катехизи в с. Підлісний Олексинець

Іншою можливістю набути досвід у роботі з дітьми є катехизація в школі-інтернаті. Майже щонеділі семінаристи їздять у школи-інтернати в Соколівці та Солобківцях, щоб насамперед бути з дітьми, дати їм відчути, що Бог їх дуже любить. Відповідальний за інтернат — кл. Сергій Лапшин.

Також семінаристи, згідно з дозволом ректора, допомагають священикам у парафіях. Цього року двоє семінаристів — Микола Бистрицький та Євген Фізер — допомагають о. Борису Хільку, який є настоятелем в с. Жишинці, з катехизою в Підлісному Олексинці.

У цій важливій справі навчання дітей істини віри ми стараємось бути відкритими на Святого Духа, щоб завжди вказувати на Ісуса Христа і вчити виконувати Його волю.

Інавгурація 2013-2014 навчального року

Учетвер, 17 жовтня, у нашій семінарії відбулась урочиста інавгурація нового Академічного року. Як і кожна така урочистість, початок нового навчального року зібрав у семінаричних стінах багато шанованих гостей. Святування інавгурації розпочалось урочистою Службою, на якій головував єпископ-емерит Київсько-Житомирської дієцезії Ян Пурвінський.

у покликанні: «Священик є тим, хто провадить вірних дорогою християнського життя до спасіння. І тому дуже важливо для вас, шановні семінаристи, тривати у молитві, збагачувати свої знання із життя Святих і документів Церкви, щоб у майбутньому мати змогу виконувати головне завдання пастиря — опікуватися вірними для їхнього і свого спасіння».

Заключним пунктом програми була Іма-трикуляція I курсу, яку провів єпископ Леон Дубравський за допомогою префекта з навчання о. Бориса Хілька. У своїй гарно підготовленій промові декан першого курсу, кл. Віталій Куніцький, подякував Богу, єпископу Леону, його помічнику єпископу Радославу та усім викладачам за опіку і підтримку, необхідну для духовного зростання.

У своїй проповіді єпископ Ян, привітавши присутніх єпископа Леона і його помічника єпископа Радослава, єпископа Яна Собіло із Харківсько-Запорізької дієцезії, хотів зосередити нашу увагу, як клериків, що у майбутньому стануть священиками, на такому важливому завданні як тривання

Одразу після Служби у святковому залі розпочалась друга частина програми Інавгурації. Першим пунктом програми була лекція віце-ректора нашої семінарії, о. Олександра Язловецького, про мішані подружжя у Католицькій і Православній Церквах.

На закінчення були привітання з нагоди початку нового навчального року запрошених гостей. Особливим гостем свята виявився о. Станіслав Целестин Напюрковський OFM Conp, відомий теолог із Польщі, по книгам якого ми навчаємось.

кл. Денис Сікорський

З'їзд міністрантів

Ось і відбувся перший в цьому навчальному році з'їзд міністрантів. Не може не радувати, що цього разу вперше були присутні міністранти з багатьох нових парафій. Всього було 70 міністрантів з різних куточків нашої дієцезії. Тема цієї зустрічі була: «Приклад Святої Родини в нашому житті». З'їзд розпочався вступною зустріччю та Хресною Дорогою, яку провів дк. Олександр Пухальський. Суботній ранок розпочався молитвами та сніданком. Далі слідували традиційні три уроки, підготовлені нашими семінаристами. Перший був на тему: «Сім'я в задумі Бога», наступний: «Сімейні проблеми в сучасній родині та наша постава», третій урок мав характер практичного служіння міністранта. Центральним моментом дня була Євхаристія, відправлена о. Денисом Фліком. Після обіду міністранти мали вільний час на зустрічі з семінаристами та прогулянки. Разом було оглянуто та обговорено фільм «Невидима сторона», в якому показано багато сімейних цінностей та взагалі, що це таке сім'я. Після вечері

відбувся веселий вечір. З радісним настроєм всі разом мали спільні вечірні молитви. Неділя розпочалась святковою Євхаристією. Після сніданку всі роз'їхалися по своїх рідних домівках. Дякуємо Богу за можливість проведення таких зустрічей, а також настоятелям, які дозволили на участь своїм міністрантам, а найбільше хлопцям, які приїхали. Чекаємо на вас наступного разу, а саме — 16-18 березня 2014 року.

кл. Петро Константинов

Реколекції – час зустрічі з Богом і пізнання себе самого

З 7 по 12 жовтня у нашій семінарії проходили тижневі реколекції. Цього разу о. Ректор запросив провести їх о. Павла Гончарука, настоятеля парафії св. Архангела Михаїла у м. Дунаївці, який також є директором добродійної організації «Caritas Spes».

Особисто я вже у третє переживаю такі реколекції. Цей тиждень зосередження і роздумування над почутим на конференціях щораз більше допомагає мені (сподіваюсь, і кожному семінаристу) глибше пізнати себе, чіткіше побачити свої відносини з Богом у молитві і з ближніми у взаємних стосунках, а також прийняти рішення, як краще реалізувати своє покликання.

Тому і не дивно, що о. Павло провідною темою реколекцій обрав роздуми над запитанням «Хто я?».

Отець Павло не тільки проводив для нас конференції, а й розділяв з нами один стіл за трапезою, спільно молився Літургію Годин, щоденний Розарій, Коронку до Божого Милосердя, роздумував з нами над словом Божим на ранкових і вечірніх медитаціях, а також очолював Службу Божу. Оскільки темою реколекцій було запитання, то під час кожної конференції о. Павло ставив питання, на які могли відповісти тільки ми самі: Яка мета мого життя? За що я можу собі подякувати? У чому проявляється моя любов до Бога? Чи іншим добре поруч зі мною? Чи можу я довірити своє життя Богу так, як це зробила Марія?

«Наше життя можна порівняти із супермаркетом – ти можеш брати все, що хочеш. Але пам'ятай – у кінці є каса, де потрібно буде розрахуватися.[...]» – говорив о. Павло на одній із конференцій.

Останній день був по-святковому особливим. Адже ці реколекції, крім розпізнання того, «Хто я?», мали у собі ще одну важливу мету – підготувати до прийняття кандидатури семінаристів п'ятого курсу. Кандидатура є підтвердженням того, що особа дійсно хоче служити Богові та людям у сані дияконату, а пізніше – пресвітерату. Розділити радість цієї події прийхав єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський.

Кандидатами до свячень дияконату і пресвітерату стали: Фізер Євген, Вишньовський Микола, Бистрицький Микола, Розовський Дмитро, Лапшин Сергій, Гал Юрій, Драгомерецький Вадим.

к.л. Денис Сікорський

Святий Миколай відвідав дітей в інтернаті

У неділю, 8 грудня, наші семінаристи, як завжди, поїхали до дітей у школи-інтернати. Щоправда, цей виїзд не був звичайним. Замість катехиз брати підготували розповідь та коротеньку сценку про св. Миколая. Діти їх зустріли радісно та вітали щирими усмішками, дивилися на св. Миколая з великою цікавістю. Святий Миколай ходив по класах, відвідував хворих дітей і просто спілкувався з малечю. Приємно здивувало те, що після виступу семінаристів діти разом зі своїми вихователями приготували концерт для св. Миколая. Для нього співали, танцювали, розказували вірші і разом молилися. На закінчення святий Чудотворець заохотив діток бути добрими, слухняними і побожними, після чого всі отримали подарунки, на які з нетерпінням чекали. Діти дуже зраділи, коли святий Миколай пообіцяв прийти до них наступного разу.

к.л. Мирослав Войцехівський

ГІГІЄНА ПЕРЕДУСІМ

IV курс

к.л. Вадим Здоров

Ще з дитинства нас привчали до чистоти. Дорослі постійно повторювали нам: «А ти помив руки?», «Скільки ти можеш так ходити, ану іди вмийся!». З ча-

сом починаєш розуміти, що чистота тіла – це не примха дорослих, а потреба кожної людини. У нас в семінарії існує обов'язок, який допомагає семінаристам у дотриманні особистої гігієни і називається це служіння «Пральник». Звичайно, кожен семінарист, будучи вже дорослою людиною, сам дотримується правил гі-

гієни, а *пральник* лише пильнує, щоб семінаристи вчасно здавали рушники та постільну білизну у прання. У п'ятницю ввечері потрібно оголосити, які курси здають постільну білизну (зазвичай всі курси здають у прання рушники, а два курси – постільну білизну). Сама «процедура» відправки постелі і руш-

ників у прання відбувається в суботу зранку: пральник із помічником приймають і сортирують брудну білизну, принесену семінаристами. Однак це ще не все. Протягом тижня випрану білизну потрібно випрасувати. Ось такі обов'язки виконує пральник. Зараз це служіння виконує семінарист Павло Німак.

Бистрицький Костянтин

Зборовський Богдан

Слободянюк Олександр

МІНІСТРАНТСЬКЕ ЖИТТЯ

в парафії св. Анни м. Бар

У курс
к.л. Микола Бистрицький

Одна людина сказала мені, що зустрічає міністрантів щонеділі... Ця фраза викликала в мене зацікавлення і маленьке обурення, адже ця людина має багато друзів, серед яких і не бракує міністрантів... А може вони міністранти лише в храмі, а поза ним вдало зливаються з натовпом?.. Саме тому, коли я отримав завдання приготувати статтю про своїх «Барських міністрантів», у мене виникла ідея інтерв'ю. Отож міністранти з м. Бар, Вінницької обл., парафії св. Анни думають і живуть так:

1. Що для Вас означає бути міністрантом?

Ministrare латинською мовою означає «служити», служити Богу. Міністрант повинен бути прикладом для своїх друзів у чистоті, побожності та в добрій поведінці. Він має не лише служити Богу, а й бути прикладом для інших людей, а особливо для меншого покоління, щоб заохотити їх до міністрантського служіння. Для мене місія міністранта – дуже важлива, і, на мою думку, не кожний юнак має покликання до цього. Тому я дякую Богу за це покликання, дароване мені. Коли я служу міністрантом на Службі Божій, я відчуваю, як Він тримає мене за руку. У хвилини зневіри я відчуваю Його жар любові, який проникає мене і моє серце.

2. Чим саме займаються міністранти у вашій парафії?

Наші міністранти мають досить багато обов'язків: прочитати читання, перевірити, чи все на своїх місцях, запалити свічки, простежити, щоб під час Служби все подали правильно. Ми приходимо за 30 хвилин до Служби, щоб встигнути до неї підготуватися. Може, у нас не завжди все виходить ідеально, але ми намагаємося виконати все якнайкраще. Найбільша відповідальність і найбільше обов'язків – у старшого міністранта. На його плечах лежить багато справ: організувати зустріч, розподілити обов'язки, стежити за правильністю виконання доручених завдань. Коли бачить, що щось не так, то на зу-

стрічах звертає на це увагу і розповідає, як саме потрібно було виконати завдання.

3. Які умови вступу до міністрантської спільноти у Вашій парафії?

Не все так просто, як здається на перший погляд. Для того, щоб поповнити ряди міністрантів, юнак повинен спершу приступити до Першого Святого Причастя. Згодом йому дають звання «кандидат», з яким він повинен прослужити Богу один рік. Цей рік дається для роздумів над покликанням до міністрантського життя. Після цього на урочистій Службі Божій кандидата приймають у ряди міністрантів. Новоприйнятого міністранта чекає цікаве, але водночас нелегке служіння Богу і людям.

4. Що привело Вас до міністрантського служіння, і які були Ваші перші кроки в цьому служінні?

Ще з самого дитинства я мріяв стати міністрантом. Приклад справжнього міністранта в моєму житті показав мій старший брат. І я зрозумів, що буду «служити» Господу Богу. Але оскільки мені було лише 7 років, про міністрантство я міг лише мріяти. Проте час пролетів швидко, і в 9 років я приступив до першого Святого Причастя та став міністрантом. Це була для мене велика радість, тому що я став ще на крок ближче до Бога.

5. Розкажіть якусь цікаву історію з Вашого міністрантського життя.

За роки міністрантського служіння історій було досить багато. Ця подія трапилась минулого року, майже напередодні Різдва Христового. Наш новоприйнятий наймолодший міністрант, який не пропустив жодних Рорат, одного разу під час роратньої Служби тримав у руках запалену свічку. Оскільки Служба Божа відбувалася о сьомій годині ранку, це було для нього незвично. Заснувши на лаві, він похилився і полум'я свічки дістало до чуба. Усе закінчилося без травм і з веселим настроєм.

6. Яким, на Вашу думку, має бути міністрант сьогодні? Що б Ви хотіли додати чи змінити?

Насамперед, міністрант повинен бути відповідальним і готовим виконати своє завдання. Також він повинен мати відповідний зовнішній вигляд. На мою думку, міністрант має подавати приклад для наслідування. А також особливу роль відіграє постава міністранта. Я б хотів, щоб міністранти були більш дисципліновані й організовані. Також добре було б змінити ставлення міністрантів до Божої Служби. Кожний міністрант повинен зосереджувати свою увагу на служінні, щоб міністрант був прикладом не лише в межах храму, а й у повсякденному житті.

Дякую за щирі розмову.

1 курс
к.л. Мирослав Войцехівський

ДЗВОНИКИ

Дзвоник, як і всі предмети, що використовуються під час Літургії, мають своє призначення. Основне завдання дзвоників – повідомити про важливість певної події. Сам «дзвін» привертає нашу увагу та допомагає зосередитись.

Дзвоник в історії римської літургії мав кілька значень. Одним із його завдань було повідомляти вірним, що діється біля вівтаря. Оскільки вівтар знаходився на значній відстані від вірян, люди не могли чути слова священника. І саме дзвін повідомляв про те, що настає момент консекрації – переміни хліба у Тіло Христа, а вина – у Кров Христа. Іншим завданням було вказати людям на зміну постави тіла (приклякнути або встати).

Під час Святої Меси кількість разів та спосіб використання дзвоників не визначені. Кожна парафія має власну традицію, тому застосування дзвоників є досить різноманітним. Оскільки немає конкретних встановлених правил, не можна говорити про гірші або кращі традиції.

Наведемо приклад однієї з форм застосування дзвоників на Літургії:

- а) на вхідну процесію – сигнал, щоб вірні встали;
- б) після молитви «Свят, свят...», перед епиклезею – сигнал, щоб вірні стали навколішки;
- в) коли священник піднімає Тіло Христа – три удари в гонг;
- г) коли священник стає на коліна – тричі дзвониками;
- д) коли священник піднімає чашу з Кров'ю Христа – три удари в гонг;
- е) коли священник стає на коліна – тричі дзвоником;
- є) перед молитвою «Ось Агнец Божий...», коли священник стає навколішки – сигнал, щоб вірні стали на коліна.

Ще дзвоник може використовуватись на процесіях та під час виставлення Пресвятих Дарів.

Для кожного міністранта дзвонити дзвониками – це одне з найулюбленіших служінь, але потрібно пам'ятати, що для цього необхідна підготовка. Варто знати, що інтервал між подачею сигналу має бути однаковим, а сам дзвін – чітким. Міністрант повинен докладати сили відповідно до умов у храмі.

дк. Микола Лучинський

Прихід Христа

**Просніться, люди, і зрадійте –
Вже сам Господь іде до вас.
З любов'ю серце приготуйте,
Щоб оселився Він у вас.**

**Погі в оселю прийде щастя,
І радість буде збудує.
Вогонь незгоди вже погасне,
І запанує світалий мир.**

**Нехай не буде нарікання,
Неспокій щезне, наче дим,
Всі приготуйтеся на чужання
Щоб радісно зустрітись з Ним.**

**О люди добрі, зустрічайте
В душі Спасителя Христа,
І весело йому співайте,
Бо Він є істинна життя!**

**Прийде Ісус не в пишних шатах,
І не ввійде в розкішний двір.
Народиться в убогій стайні,
Де буде ослик, може, віл.**

**Погі почують вість блаженну:
«Родився нам Господь Христос!».
Мож радісно співайте Богу,
Бо вже прийшов на світ Христос!**

А НА ЗАКІНЧЕННЯ:

**«ЖНИВА ВЕЛИКІ,
А РОБІТНИКІВ
МАЛО.
ПРОСІТЬ, ОТЖЕ,
ГОСПОДА ЖНИВ,
ЩОБ ПОСЛАВ
РОБІТНИКІВ
НА СВОЇ ЖНИВА»
(Лк 10, 2)**

Дорогі читачі!

Якщо Ви помітили якусь помилку, просимо повідомити нам про свої уваги.
Листи можна надсилати за основною адресою або на наш e-mail: golosseminarii@ukr.net
З радістю вислухаємо Ваші пропозиції та зауваження щодо газети «Голос Семінарії». Нам також хотілося б почути, що Вас цікавить у житті священника чи семінариста. Пишіть нам, і ми обов'язково висвітимо Ваші пропозиції на сторінках нашого часопису.

Голос Семінарії № 4 (20)
Грудень-лютий 2013/2014
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього використання)

Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванаса, 14
м. Городок
Хмельницька обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
www.wds-gorodok.com
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор:
кл. Євген Фізер
Фотограф:
кл. Вадим Здоров

Редакція:
дк. Олександр Бурмістров
дк. Віктор Мазур
кл. Ростислав Грабовський
кл. Вадим Здоров
кл. Петро Константинов
кл. Сергій Поліщук
кл. Олег Байдацький
кл. Роман Канонішен
кл. Денис Сікорський
кл. Мирослав Войцехівський

Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумицький

Коректа:
Ольга Безрученко

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олег Байдацький
кл. Роман Канонішен

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський

події нашого життя

Семінаристи V курсу стали кандидатами до свячень дияконату та пресвітерату

Вручення залікової книжки першокурснику Мирославу Войцехівському

Відповідальний за з'їзди міністрантів кл. Петро Константинов проводить вступну зустріч

Семінаристи III курсу перед облаченнями

Консакраційна молитва під час дияконських свячень 30 листопада

Молитва за семінарію

Боже в Троїці Єдиний, Подільська Семінарія була заснована для Твоєї слави. Вчини, щоб вона безустанно славі Твоїй служила і ніколи її не зменшувала. Нехай Святий Дух вчинить, щоб з неї завжди виходили святі, мудрі, покірні й жертвні священики, сповнені любові до Тебе та до людей. Пресвята Маріє, Непорочна Мати Церкви, опікуйся школою Твого Сина.

Святий Апостоле Павле, наповни своєю завзятістю всіх наставників і викладачів семінарії. Святі Станіславе Костко і Терезо, благайте у Бога благодаті для семінарії, якої ви – Покровителі. Нехай її вихованці будуть живим відображенням ваших чеснот. Амінь.

